

תפ"ח (ירושלים) 1912-11-16 - מדינת ישראל נ' חזאם רשק

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, עי זינגר, רו' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד ענת גרינבאום פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

הנאשם

חזאם רשק
ע"י עו"ד מצטפא יחיא

הכרעת דיו

השופטת ענת זינגר:

מצאנו לזכות את הנאשם ממעשה מגונה במתלוננת פ' ולו מחמת הספק. ספק באשר להיות הנגיעה ברגלה לשם גירוי או סיפוק מיני.

עם זאת אנו מרשיעים את הנאשם ביתר המיוחס לו בכתב האישום, לרבות עבירת האינוס בח' והמעשה המגונה בא'.

כתב האישום:

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז

- 1977 (להלן: "החוק"); שתי עבירות של מעשים מגונים לפי סעיף 348(ג) לחוק; עבירה של ניסיון גניבה לפי סעיף 383 בצרוף סעיף 384, בצרוף סעיף 25 לחוק ושתי עבירות של גניבה לפי סעיף 383 בצרוף סעיף 384 לחוק.

2. לפי עובדות כתב האישום, הועסק הנאשם בחנות S.O.S הסמוכה לסניף שופרסל

ברחוב אורגוואי 1 בשכונת קריית יובל בירושלים (להלן: "הסופר"). ביום 21.10.16 גנב הנאשם מוצרים מהסופר ולאחר מכן הגיע לבית חולים שערי צדק(להלן: "בית החולים"). נטען כי בשעה 7:27 או בסמוך, הוא הגיע למחלקת יולדות א' אשר בקומה תשע (להלן: "המחלקה"). הנאשם נכנס, בין היתר, לחדרי יולדות

רכוש

כשהוא משים עצמו כאיש צוות בית החולים.

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, עי זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

3. נטעו למעשה אונס בחי כדלסמו: הנאשם נכנס לחדר | שם שכבה היולדת ח' ויולדות נוספות. הוא ניגש לח' אשר שכבה במיטתה על הגב מאחורי וילון מוסת, לבושה בחלוק בית החולים. בהיותם מאחורי הווילון המוסת, שאל הנאשם את ח' אם היא מעוניינת שיביא למיטתה את ארוחת הבוקר מחדר האוכל כשהוא יוצר בפני ח' מצג לפיו הוא איש צוות בית החולים. ח' השיבה בשלילה והפנתה אותו לסייע ליולדת אחרת שסברה שאינה יכולה לקום ממיטתה. הנאשם המשיך ואמר לה כי הוא "צריך לעשות לה בדיקה פנימית", הרים את השמיכה בה הייתה מכוסה כשהיא שוכבת על גבה ופניה לכיוון הנאשם והחדיר את אצבעו לתוך תחתוניה ולתוך איבר מינה, בניגוד לרצונה. נטען כי הוא הניע את אצבעו בתוך איבר מינה של ח'. ח' חשה בכאב, אמרה לנאשם שכואב לה והדפה את ידו כדי שיחדל ממעשיו. הנאשם צבט אותה בירך החיצונית וביקש כי תסתובב על מנת שיבדוק אותה מאחור. ח' שבה וסירבה. היא אמרה לנאשם כי אינה זקוקה לבדיקה והציגה לו תעודת שחרור מבית החולים. הנאשם עיין בתעודה. הנאשם שב והציעה לח' שיביא לה ארוחת בוקר למיטה. ח' סירבה והחלה לרדת ממיטתה. הנאשם שטף את ידיו ועזב את החדר.

4. נטעו למעשה מגונה בפ' כדלסמו: הנאשם נכנס לחדר | שם אושפזה היולדת פ'. הוא הסתובב בחדרה כשהוא מחפש חפץ לגנוב. הוא נגע ברגלה של פ' לשם סיפוק וגירוי מיני ושאל אותה אם ביקרה את תינוקה, כשהוא מנסה ליצור בפניה מצג לפיו הוא איש צוות בית החולים. פ' ניסתה לברר עם הנאשם את זהותו ותפקידו והנאשם עזב את החדר.

5. עוד נטעו למעשה מגונה וניסיון גניבה מא': הנאשם נכנס לחדר בו הייתה מאושפזת היולדת אי. הוא נגש אליה שעה שישנה במיטה, ליטף את ידה השמאלית לשם גירוי וסיפוק מיני וניסה לקחת את הטלפון הסלולרי שאחזה ביד. א' התעוררה בבהלה ושאלה אותו לפרש מעשיו. הנאשם השיב כי הוא בא לבדוק אותה כשהוא יוצר מצג שווא שהוא איש צוות בית החולים. א' הטיחה בפניו שהוא ניסה לגנוב את המכשיר הסלולרי מידה והוא מצדו שב וביקש לברר עמה כביכול אם היא לא צריכה שהוא יבדוק אותה. א' סירבה וצעקה לעברו והנאשם עזב את החדר.

6. באשר לגניבה עובר לכד בסופר. נטעו כי בסמוך לשעה שש באותו יום, נכנס הנאשם לסופר שנפתח לקהל כשהוא מציג עצמו בכזב כעובד של הרשת. הוא לקח מוצרים בשווי 1,861

21.11.2017

לפני כבי ה'גופנ'ים אי דראל, עי זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

ל' והכניס לארגז קרטון שמצא במקום. נטען כי גנב המוצרים ועזב הסופר. לאחר יציאתו פנה עובד הסופר לש' קצינת אבטחה בסופר ואמר לה כי הנאשם עזב את המקום כשברשותו קרטון עם מוצרים. ש' ראתה במצלמות האבטחה את הנאשם. סמוך לשעה 7:00 יצאה ש' מהסופר וזיהתה את הנאשם בקרבת מקום כשהמוצרים ברשותו. ש' פנתה לנאשם ששייב לה את המוצרים וביחד עם עובדי סופר נוספים, ניסו ליטול מידיה את המוצרים. הנאשם התנגד לכך תוך שהוא דוחף

את ש' ואוחז בחזקה במוצרים עד שאלה נשמטו מידי והוחזרו לסופר. כאשר הבחין בניידת שהגיעה למקום, החל הנאשם להימלט. השוטר אמיר זגיר רדף רגלית אחר הנאשם עד שאיבד עמו קשר עין.

7. נטען כי גם ביום 9.10.16, סמוך לשעה 16:20, נכנס הנאשם לסופר וגנב אריזות מזון לילדים מסוג סימילאק.

תשובת הנאשם לאישום:

8. הנאשם הודה כי הועסק כעובד ברשת שופרסל וכי בתקופה הסמוכה לאישום עבד בחנות S.O.S הסמוכה לסופר. עוד הודה בכך שביצע גניבה ביום 21.10.16 והגיע בסמוך לכך לבית החולים. עם זאת, הוא כפר בפגיעה מינית ביולדות והודה רק בכך שחשב לגנוב רכוש גם בבית החולים.

באשר למעשה האינוס ב-ה' טען כי אין זה החדר האחרון אליו נכנס. מכל מקום, הוא לא ביצע כל עבירת מין "רק פסיכי עושה את מה שכתוב שם" (ר' פרו' מיום 30.11.16, עמ' 2, ש' 20). הוא הניח כי ככל הנראה אכן פגש באותה המתלוננת. עוד אמר כי כאשר יראה אותה - "הדבר יחתך סופית" (שם, ש' 22). מכל מקום, תוכן השיחות עמה הוכחש ולדבריו הוא נכנס למספר חדרים כאשר מטרתו היא לחפש דברים כדי לגנוב.

ביחס למעשה המגונה ב-פ' אישר הנאשם כי נכנס לחדר, אך הכחיש כל נגיעה ו/או מעשה שיש בו כוונה לסיפוק וגירוי מיני מסוג כלשהו.

הנאשם הודה בניסיון לגנוב מ-א' את הפלאפון וציין כי היה זה החדר האחרון בו היה. הוא טען עם זאת כי כל הנגיעות בעלות גוון מיני, המתוארות ביחס לאירוע זה, לא היו ולא נבראו. מעשיו היו כדי לגנוב פלאפון מזויף אשר בסופו של דבר לא גנב. הוא נתקל בבעלת המכשיר - "שפתחה עליו פה ואז ברח מן המקום" (שם, ש' 28). הנאשם הודה במעשי הגניבה מהסופר, בשני המועדים.

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, עי זינגר, רו' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום מבט על, בדבר העדים שנשמעו והמוצגים שהוגשו:

9. עדויות המאשימה נשמעו בשלושה מועדים - בימים 12.6.17, 14.6.17 ו- 19.7.17.

מטבעם של דברים נשמעו עדויות שלוש המתלוננות, לעדות המתלוננת ח' ר' עמ' 12-66. לעדות המתלוננת אי ר' עמ' 82-90 ולעדות המתלוננת פי ר' עמ' 241-244.

כדי לתמוך במעשה האינוס הנוגע לח', נשמעו גם עדויות של שתי יולדות נוספות, חברותיה לחדר בבית החולים, במועד האירוע הנטען - לעדות ר'

עמ' 151-161 ולעדות ג' ר' עמ' 301-317.

בנוסף נשמעה עדות של שתי אחיות אשר היו במשמרת בשעת האירועים. עדות הגב' ללי ביניאשוילי ומזל כלב. לעדות גב' ביניאשוילי ר' עמ' 97-126 ולעדות גב' כלב ר' עמ' 136-150.

נשמעו עוד עדויות שתי מנקות ששהו בסמיכות מקום בעת האירועים, חשדו בשהות הנאשם שם ואף שוחחו עמו. בעניין זה ר' עדות הגברות תהאני אבו הדואו ושאדיה בורסאן. לעדות הראשונה ר' עמ' 200-212 וכן עמ' 224-229 ולעדות השנייה ר' עמ' 230-238. כן הובא לעדות מר אריס פויר. קצין בטחון בשערי צדק, לצורך הבהרת מיקום מצלמות במסדרונות בית החולים. ר' עדותו בעמ' 92-96 ובנוסף שני מאבטחים בבית החולים, נחום מיכאל וגלעד בינשטולז. מר מיכאל היה אחראי

משמרת בבית החולים בעת האירוע והוא התייחס, בין השאר, לניסיון לעצור את הנאשם עובר ליציאתו מבית החולים. ר' עדותו בעמי 324-318. מר בינשטוק שימש כמאבטח וקיבל ביום האירוע טלפון עם תיאור בגדי הנאשם על מנת שיעצרו טרם שיעזוב את בית החולים. הוא אכן איתר הנאשם, ביקשו שלא לצאת אך זה, אשר היה נראה לדבריו מסטול, הגיב בקללות וקפץ וברח מעבר לגדר. לעדות זו ר' עמי 165-162.

מעובדי בית החולים באותה עת, הובאו עוד לעדות נטלי סרי לוי והדס אורו. הנ"ל שימשו במוקדמות במקום ועדויותיהן נגעו להורדת הסרטונים מהמצלמות. מדובר בסרטונים באמצעותם זוהה הנאשם. לעדויותיהן ר' עמי 135-128.

בנוסף העידו שני השוטרים עדו אליה ורס"ר אמיר זגייר. מדובר בשוטרים שהגיעו לבית החולים בסמוך לאחר האירועים ואשר היו מעורבים גם בניסיון לתפוס את הנאשם עוד בשעות הבוקר, עקב הדיווח באשר לגניבה בסופר. לעדות השוטרת אליה ר' עמי 184-165 ולעדויות השוטר זגייר ר' עמי 199-185. השוטרת אליה אמרה כי ח' לא בכתה, אך היו לה עיניים נוצצות (ר' עמי 169-168), עיניים מבריקות (עמי 181-180). עלה כי שני הנ"ל ערכו בזמן אמת תרשומות בפנקס קטן, הם העתיקו לאחר מכן משם את תוכן הדברים לדוחות וככל הנראה לא שמרו על מסמכי הרישום המקוריים. מכל מקום אין חולק כי אלה לא הוצגו.

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

נשמעה גם רות עזרא. חוקרת תורנית במרחב מוריה, ביום 21.10.16, אשר הגיעה בהמשך היום לבית החולים לגביית עדויות. בעדותה היא התייחסה, בין השאר, לכך שלא נערכה בדיקה הנערכת לקורבנות תקיפה מינית, לנוכח היות המתלוננת לאחר לידה. נאמר לה ממנהלת בת עמי המופקדת על הנושא שאין טעם בבדיקה במקרה זה. עוד אישרה כי הנאשם ביקש להתעמת עם המתלוננת ח'. עדותה החלה בעמי 212. העדות נמשכה בישיבה העוקבת החל מעמי 245. היא מיקמה את מיטת ח' בהתאמה למיקום שצינו גם שלושת המאושפזות באותו חדר. רס"מ רויטל חדד מצוות עבירות מין במרחב מוריה, העידה אף היא ור' עדותה בעמי 281_300.

כן נשמעה עדות של ש' הבעל של ח' ור' את זו בעמי 81-66.

באשר ליתר עדי התביעה המפורטים בכתב האישום, ויתר הנאשם על הצורך בחקירתם.

10. מטעם המאשימה הוגשו הודעות הנאשם מהימים 22.10.16 ו- 26.10.16 וכן הדיסקים של אותן החקירות ותמלולן(ר' ת'1 - ת'2ב), דו"ח ודיסק ממוקד 100 (ת'3, ת'3א', הדיווח מתייחס לניסיון גניבת הפלאפון מא', ע"י בן מיעוטים אשר - "גם יש עליו ריח של אלכוהול"). שלושה דיסקים של מצלמות אבטחה בבית החולים (ת'4א' - ת'4ג'), תרשים מיקום מצלמות אבטחה שערך מר אריק פייר (ת'5), הודעות שתי עובדות הניקיון(ת'6- ת'7), שרטוט שערכה החוקרת רויטל חדד (ת'8, אף בתרשים זה ניתן לראות את מיקום המצלמות, אך גם את מספור החדרים) ושרטוט של חדר המתלוננת ח', אותו ערך הנאשם במהלך חקירתו(ת'9).

11. הנאשם מנגד הסתפק בעדותו, אשר נשמעה ביום 12.9.17, ר' עמי 433-325 לפרוטוקול. כן הוגש מטעמו תשריט שערכה המתלוננת ח' במהלך חקירתה (ר' נ'1. מקום מיטתה סומן שם על ידה באות א'. התשריט הוצג גם לעדים נוספים שנשאלו על מקום מיטתה) ותשריט שערכה היולדת צ' שהייתה איתה בחדר(ר' נ'2).

העדויות העיקריות הנדרשות להביעה:

12. להלן תיסקרנה העדויות העיקריות הנדרשות להכרעה. הנאשם מאשר למעשה חלק ניכר מהמיוחס לו, לרבות שהותו בבית החולים ובמחלקה בעת האירועים הנטענים. הוא מאשר את דבר מפגשו עם כל אחת מהתלוננות, אף שעלה כי הוא מתאר בצורה שונה כל אחד מאותם מפגשים. מכל מקום, עיקר כפירתו נגעה למעשה האינוס ובנסיבות אלה אני מוצאת לפתוח בעדות המתלוננת ח' וגרסתה.

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום עדות המתלוננת ת':

13. המתלוננת ח', העידה לבקשתה כאשר הנאשם נמצא מאחורי פרגוד (ר' מלוא עדותה בעמי 12-66). היה ניכר כי כאשר זו הפרגוד ממקומו והיא נאלצה לראות את הנאשם, היא התקשתה (ר' בשולי עמי 12 ובראש עמי 13 וכן בעמי 16-17).

והייתה זו לידתה הראשונה. ביום האירוע היא הייתה

מעדותה עלה כי היא ילדה ביום

במיטתה במחלקה כאשר היא עתידה להשתחרר באותו יום. בחדר היו סך הכול שלוש יולדות ובניהן הפרידו וילונות. באשר למצב בו הייתה בעת האירוע תיארה כי הייתה: "חצי יושבת חצי שוכבת על המיטה" (ר' עמי 13 ש' 26-27). בנוגע למצב זה הבהירה כי הייתה על המיטה וזו הייתה במצב חצי מורם. על גופה הייתה כותונת בית חולים, אשר הייתה מורמת בערך עד לברכיים. היא לבשה תחתון חד פעמי של בית החולים, העשוי מרשת והייתה עם פד ומעליה שמיכה דקה של בית החולים. בהתאם לעדותה - הנאשם נכנס ושאל האם היא רוצה שיביא לה ארוחת בוקר מהמטבח, היא השיבה שאינה צריכה והמשיכה כי אולי אישה אחרת בחדר צריכה. בכך כיוונה ליולדת אשר הגיעה באמצע הלילה והיא סברה שאולי אינה יכולה לרדת ממיטתה. הנאשם לא התייחס לכך אלא המשיך ואמר באיתי לבדוק אותך ועוד לפני שהספיקה להבין מה קורה, הוא הכניס אצבע או שתיים לאיבר מינה וקצת סובב. זה כאב לה - "צעקתי לו אי, זה כואב לי ודחפתי לו את היד ואז הוא הוציא את זה" (עמי 14 ש' 14-15). הנאשם המשיך ואמר לה להסתובב שכן הוא רוצה לבדוק אותה. ח' השיבה שאין צורך לבדוק אותה כי כבר בדקו אותה. בעדותה הסבירה כי מאחר והייתה עתידה להשתחרר בהמשך היום, נערך באותו בוקר, ביקור הרופאים, עוד עובר לאירוע. הנאשם הוסיף וצבט בירכיה, כאשר הוא שואל אם כואב לה והיא השיבה שאינו צריך לבדוק אותה וזה כואב לה "ולך מפה" (שם, ש' 21). היא הוסיפה ואמרה שיש לה מכתב שחרור מבית החולים ואף הראתה אותו. הנאשם החזיק המכתב ואמר: "אה, מהלך ההיריון היה תקין?" (עמי 14 ש' 23). לאחר מכן, הוא שב ושאל אם היא רוצה שהוא יביא ארוחת בוקר. ח' החלה לרדת מהמיטה ואז הנאשם הלך ממיטתה, אך עדיין היה בחדר. הוא הלך לשטוף ידיים בכיור שבחדר והלך. ח' מתארת כי בתחילה חשבה שהנאשם הוא אחד מצוות בית החולים ורק בהמשך הבחינה שאינו עם חולצה תואמת ואז החלה לצעוק עליו. האירוע נמשך להערכתה אולי כשתיים, שלוש דקות והיא לא ידעה מה לעשות (ר' עמי 36 ש' 15). בחקירה נגדית כאשר הוצגה לה אפשרות שלפי הצילום במסדרון היה הנאשם בחדרה אף פחות מדקה הבהירה כי העריכה את הזמן, אך יכול להיות באמת שזה היה אף קצר יותר (ר' עמי 53 ש' 4). לאחר צאת הנאשם, שאלה ח' את הנשים בחדר אם ראו את הערבי שהסתובב שם והן ענו בחיוב. כאשר

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר'15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

יצאה לאחר מכן מהחדר - "ראיתי שיש כבר בלאגן בחוץ" (עמ' 15, ש' 5). בהמשך היא התקשרה לבעלה וסיפרה לו את הסיפור. עלה כי היא פגשה ביולדת אחרת אשר סיפרה שגם אליה הגיעה פלוני וליטף אותה ביד כאשר הוא מנסה לקחת את הפלאפון שלה. גם לה אמר הנאשם שהוא רוצה לבדוק אותה, אך היא התחילה לצעוק עליו והוא עזב את החדר (הכוונה למתלוננת א'). ח' לא פנתה להתלונן אלא אותה יולדת היא שסיפרה למשטרה גם על שארע לח'. כך הגיעו אפוא אנשי המשטרה אל ח', בהמשך היום. מתלוננת זו זיהתה את הנאשם בסרטוני מצלמות האבטחה וגם תיארה את לבושו(חולצה עם פסים בצבע כחול), באופן התואם את לבושו באותו מועד. כאשר נשאלה באיזה מצב הייתה לאחר האירוע אמרה - "לא יודעת באיזה מצב הייתי, אבל בכיתי" (ר' עמ' 15 ש' 9).

14. חרף חקירה נגדית ממושכת עמדה מתלוננת זו על גרסתה. באשר לדבריה לעיל כי צעקה על הנאשם. היא הסכימה כי השותפות לחדר היו יכולות להערכתה לשמוע זאת. היא לא ידעה אם היה ניתן לשמוע זאת גם עד הדלפק שבמסדרון. לדבריה, מיטתה הייתה פנימית מצד ימין מכיוון הכניסה לחדר. עלה כי למעשה מה שהגדירה כצעקה היה יותר אמירה - "צעקתי עליו שהוא יעזוב אותי ושל א צריך לבדוק אותי שוב כי בדקו אותי כבר בבוקר וזה כואב לי" (ר' עמ' 19 ש' 27-28). באשר לשאלה מדוע לא בא איש לעזור לה, אף שלכאורה צעקה אמרה - "כנראה שלא צעקתי מידי בקול והם לא שמעו אותי" (ר' עמ' 32 ש' 3). היא אמרה שאף בשעה שקמה מהמיטה ולדבריה הנאשם עצר בכיור, היא לא פעלה לעיכובן כי הייתה מבולבלת ולא ידעה מה לעשות(ר' עמ' 32, שם חזרה מספר פעמים ותיארה את דבר היותה מבולבלת). המתלוננת הייתה נחרצת באשר לגרעין סיפורה: "יש דברים שאני יודעת במאה אחוז" (ר' עמ' 50 ש' 18 וכן ש' 20). באשר לשאלה החוזרת בדבר האופן בו הגיבה אמרה - "לא הספקתי לצעוק כל כך חזק, אולי לא הספקתי לצעוק לעזרה אבל צעקתי מה שיכולתי" (ר' עמ' 50 ש' 24). בסמוך אמרה: "אולי לא צעקתי לעזרה בכלל, אבל צעקתי" (שם, ש' 26).

לעדה הוצגו דברי שותפה לחדר, אשר טענה כי המתלוננת גם אמרה לה שהנאשם

הוציא את איבר מינו. המתלוננת השיבה: "יכול להיות שהיא לא הבינה אותי נכון" (ר' עמ' 57 ש' 30) ובהמשך הבהירה נחרצות: "לא אמרתי דבר כזה" (בשולי עמ' 58). העדה נחקרה עוד ארוכות בדבר דרך גביית גרסתה בבית החולים וכן בבית החלמה בקריית יערים (לנוכח האירועים הנ"ל, נתן בית החולים למתלוננת זו, אפשרות לשהות באותו בית החלמה, במשך שבוע).

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר'15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

15. באופן כללי ניתן לומר כי עדות זו הייתה אמינה ומשכנעת מאוד. ההתרשמות הייתה כי העדה חוותה אירוע טראומתי וכי במהלך האירוע עצמו נדרש זמן מה עד שהיא הבינה כי לא מדובר באיש צוות בית החולים. כך לדוגמה עת הוצע לה להביא אוכל, זו בתמימותה הפנתה את הנאשם לעזור ליולדת אחרת. נראה כי בנסיבות אלה, עת עשה הנאשם את המעשה החריג העוקב, היא הייתה מבולבלת, התקשתה להבין את המתרחש וממילא באופן מובן, תגובתה לא הייתה הרמת קול צעקה רמה ואף לא רדיפה אחר הפוגע בה. היה ניכר במהלך העדות כי בתחילה הייתה המתלוננת מפוחדת וחסרת ביטחון, ברם ככל שהחקירה התארכה, גבר בטחונו. עדותה הייתה סדורה, קוהרנטית, ברורה וכאמור אמינה ומשכנעת. יצוין כי אף שבהערות בא כוח הנאשם הוא ניסה ליצור מצג שזו חייכה במהלך עדותה (ר' שאלה בעמ' 35 ש' 12), לא זכורים חיוכים כנטען ואף באת כוח המאשימה העמידה מידית דברים על דיוקם. לא רק שהעדה לא חייכה, אלא היו קטעים לא מבוטלים בהם הייתה נרגשת והיה ניכר הקושי שלה להתייבב ולהעיד על הדברים (ר' שם בסמוך בש' 29 רישום דבר בכייה). מתלוננת זו שהתה בעת האירועים^{בח}

עדות היולדות אשר שהו בחדרה של ה':

16. כדי לתמוך בגרסת ח' לאירועים בחדר בו שהתה, הובאו כאמור לעדות גם שתי יולדות ששהו באותה עת באותו החדר,

י 1 • הגב' ^ ^ - שהייתה מאושפזת בחדר של ח' בעת האירועים, תמכה בגרסתה באשר לחלק שהיה ניתן לשמוע מעבר לוויולן המפריד בין המיטות. היא ילדה ביום חמישי שקדם לאירוע (האירוע היה ביום שישי בבוקר). מדובר במי שעוסקת בתכנות וזו הייתה לידתה השישית. לדבריה היא הייתה מנומנמת במיטתה, לאחר שעבר כבר ביקור הרופאים ושמעה בסמיכות דין ודברים בין גבר ואישה. מאחר ונמנמה היא לא הקשיבה, אך שמעה את האישה אומרת בקול- "קצת מתחנך קצת מבולבל" אבל רופאה כבר בדקה אותי" (ר' עמי 152 ש' 21-22). בחקירה החוזרת אמרה שאינה זוכרת אם נאמר שהרופא כבר בדק את ח', או נאמר - שהרופאה כבר בדקה). לאחר כחצי דקה, דקה - היא שמעה פסיעות של גבר. היא לא ראתה אותו, אך ראתה את רגליו ואת הנעלים שנעל ומכנסיו. הוא עמד כמה שניות ליד הקיר - "יכול להיות שהוא שטף ידיים. אין לי מושג מה הוא עשה שם וזהו" (שם, ש' 25-26). ביתר עדותה היא התייחסה לדברים ששמעה מח' כי הנ"ל נגע בה וכן דברים ששמעה שנאמרו לח', בדבר הצורך לשים לב שאיש צוות לובש חולצה מסוימת ובדק עם כפפות ועוד. עדה זו שכבה במיטה הקרובה לדלת מצד

21.11.2017

לפני כבי האופטי □ אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

ימין, ליד הכיור והיא אישרה את מיקום מיטת המתלוננת, בהתאמה לדברי האחרונה. בחקירה הנגדית אמרה שיתכן והנאשם רחץ ידיים. עת נשאלה אם מעבר לכך שעמד ליד הכיור שמעה גם קול של מים, השיבה שלא ניסתה להקשיב "יכול להיות שכן ואני לא התייחסתי" (ר' עמי 158 ש' 17). הוקראו לה דברים שאמרה במשטרה כי המתלוננת נראה שלא קלטה, היא דיברה, אבל לא נראה שצעקה. העדה אישרה שהיא חושבת שאמרה דברים אלה.

18. - שהתה אף היא באותו חדר. הייתה זו לידתה החמישית והיא הגיעה

לחדר רק שעות ספורות לפני האירוע. לדבריה - "שמעתי גבר נכנס למיטה לידי, הווילון בינינו היה סגור ושמעתי אותו שואל אותה את רוצה שאני אביא לך אוכל מחדר האוכל? היא אמרה לו, לא, תודה. אחר כך שמעתי אותה אומרת לו לא, אין לי כוח, תעזוב אותי, אחר כך היא אמרה לא, אין שום סיבה שבעולם שתבדוק אותי כבר בדקו אותי, תלך מפה מיד ואז הוא קם והלך ופתח לי את הווילון ושאל אותי שלום, מה שלומך? סגר את הווילון והלך" (ר' עמי 301 ש' 21-25).

המתלוננת שאלה - "ראיתם מה היה פה" (שם, ש' 27). היא הייתה בהלם ואמרה שנס שהן היו בחדר. לדבריה, היא שמעה את חברתה לחדר אומרת לנ"ל: "לא, אין לי כוח ואז היא הגבירה את קולה ואמרה אין שום סיבה שבעולם שתבדוק אותי. יש לי גיליון שחרור תלך מפה מיד" (ר' עמי 303 ש' 1-2). היא לא זכרה אם שמעה בעצמה את דברי אותו גבר לח' שהוא מבקש לבדוק אותה, או שהיא הסיקה זאת מהדברים ששמעה מח' עצמה, עת שח' הגיבה לדבריו. בהתאם לעדותה, המתלוננת הרימה קולה תוך כדי. היא נשמעה מפוחדת והיסטרית ורוצה להוריד ממנה את המטרד. מנגד אותו גבר לא נשמע אגרסיבי, אלא מתחנך או מתחנך.

גם היא מיקמה את מיטות שלושת השוהות בחדר, בהתאמה לשתי אלה שקדמו לה (ר' עמי 305).

בשונה מן המתלוננת היא טענה כי זו גם אמרה לה שהנאשם חשף את איבר מינו. בעניין זה ר' עמי 303, ש' 18. כאמור המתלוננת אמרה ברורות שאין בפיה טענה שכזו וכי ככל הנראה עדה זו לא הבינה אותה.

היא אמרה שהתגובה של המתלוננת לא נראתה לה קיצונית. היא לא שמעה צעקות, אם כי - "זה יכול להיות צעקה, ברמה שלה" (ר' בראש עמי 311). היא אישרה שלאחר יציאת הנאשם, המתלוננת שאלה אם ראו את הערבי הזה ותיארה כי המתלוננת לא התנהגה כרגיל אלא הייתה בהלם (ר' עמי 316 ש' 28). היא לא ראתה את המתלוננת עם זאת בוכה עם דמעות ("דמעות זולגות לא, אבל בכי עצור יכול להיות", ר' עמי 310 ש' 20).

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום עדות ש/ בעלה של המתלוננת ת':

19. בעל המתלוננת סיפר כי זו צלצלה אליו, אמרה לו שהוא חייב לבוא עכשיו לבית החולים והתחילה לבכות. "שמעתי אותה בוכה בטלפון. שאלתי אותה עוד פעם מה קרה? תספרי לי קרה משהו? עד שהיא הוציאה איזה משהו מהפה זה היה לפחות בערך איזה חצי דקה ואז היא סיפרה לי מתוך בכי, כאילו היא בכתה וסיפרה וסיפרה לי, שאלתי אותה מה קרה כי עד שהיא ענתה לי..." (ר' עמי 67 ש' 10-14). היא סיפרה לו את שארע והוא מצדו הגיע לאחר שפנה תחילה להתפלל (כדי שלא יחלוף זמן שחרית). הוא הגיע לבית החולים לאחר שאשתו מסרה גרסתה לחוקרת משטרה. לדבריו כשהגיע - הייתה אשתו בטרומה, היסטורית ובכתה. היא הייתה קצת יותר רגועה מאשר בטלפון, אך הייתה בטרומה ורצתה ללכת. הוא מתאר בכי בחלקים שונים של האירוע וכן ציין כי בין השאר, פגשו השניים את פרופ' הלוי מנכ"ל בית החולים וכן עובדת סוציאלית בשם חוה אברמוב ועוד. גם עד זה, סימן את מיקום מיטת ח' בהתאמה ליתר העדויות דלעיל (ר' עמי 71 ש' 15). הבעל לא חלק בעדותו על כך ששאל מאבטח אם יקבלו פיצוי בגין האירוע (ר' עמי 79, החל מש' 18 "...אבל דברנו על לפחות שיהיה עכשיו פיצוי אם זה כבר קרה לפחות לא להשאיר אותנו ככה"). אין מחלוקת שבית החולים מימן תקופה בבית החלמה כפיצוי, בהתאמה לדברי מנהל בית החולים כי יפצה את בנה"ז (ר' העדות על אותה אמירה, בעמי 78 ש' 14-15).

אני רואה צורך לפרט את אופן תיאור האירוע בהתאם לעדותו שכן אין חולק כי הוא נסמך על התיאור שנמסר לו מאשתו, בעוד הוא לא נכח באירועים עצמם. הבעל כינה את סיפור המעשה כ- "סיפור הזוי כזה" (ר' עמי 74 ש' 3-4)

עדות המתלוננת א':

20. המתלוננת א' תיארה אף היא שביקור הרופאים באותו יום, יום שישי, היה בשעה מוקדמת. לדבריה הדבר היה באזור 6:15 (ר' עדותה המלאה בעמי 82-90). לאחר מכן היא עללה בפייסבוק בפלאפון ונרדמה כאשר היא אוזנת במכשיר ביד שמאל. "בשעה שבע וחצי, הרגשתי לטיפה שעולה ויורדת ומנסה למשוך לי את הפלאפון" (ר' עמי 83 ש' 2). היא התעוררה וראתה את הנאשם. הוא הסתכל עליה והיא שאלה אותו מה הוא עושה. הנ"ל השיב שבא לבדוק אותה. היא מצידה השיבה מה זאת אומרת לבדוק. היא הבהירה שאינה צריכה בדיקה ואף הטיחה בו שבא לגנוב לה את הפלאפון. הנאשם אמר מה פתאום, באתי לבדוק אותך והיא השיבה שיעוף לה מהעיניים. לדבריה: "הוא הסתכל, בטוח? בטוח שאת לא צריכה בדיקה? אמרתי לו תעוף ונחנק לי קצת הקול, הוא הסתובב והלך" (ר' עמי 83 ש' 7-8).

באשר לשאלה ממוקדת בדבר נגיעת הנאשם בידה, בתשובה לשאלה אם ליטף אותה השיבה:

"כן, כן" (ר' עמי 84 ש' 19) עוד אמרה: "הוא ליטף את היד, את יד שמאל שהחזיקה את הפלאפון לטיפה

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רשק(עציר)

עותק מותר לפרסום

למעלה, למטה וניסה למשוך" (ר' עמי 84 ש' 21-22). לדבריה, הלטיפה הגיעה עד קצת מתחת לפרק כף היד. היא הדגישה כי עמוד 8

לא ראתה, אך מצידה הרגישה אצבעות מלטפות. מצד אחד טענה כי היה מדובר בלטיפה ולא רק תנועה לקחת את המכשיר מידה(ר' עמי 84 ש' 32), עם זאת במקום אחר בעדותה היא אמרה כי כנראה שהלטיפה הייתה פעולה מקדימה ללקיחת הפלאפון(ר' עמי 85 ש' 8). עת ניסה ב"כ הנאשם לטעון כי היא דיווחה בתחילה רק על גניבה ולא על מעשה של לטיפה השיבה - "לא, אני גם אמרתי שהוא ליטף לי את היד, במאה אחוז"(ר' עמי 85 ש' 14). בהתאם לעדותה, היא קמה בבהלה, הלכה לעמדת האחיות ודיווחה שניסו לגנוב לה את הפלאפון. לאחר שהתקשרו למוקד ביטחון, הנחו אותה לרדת למוקד כדי לצפות במצלמות ואכן שם, היא זיהתה את הנאשם. לדבריה זיהתה את הנאשם עוד כשהריצו את מה שהקליטו המצלמות לאחר.

רק כאשר חזרה מהביטחון, פגשה ביולדת נוספת (הכוונה לח'). היא תיארה אותה כחיוורת ואמרה שזו שאלה אותה - "גם לך בא רופא לבדוק אותך?"(ר' עמי 83 ש' 16). כאשר הסבירה לה שזה לא היה רופא, אמרה הנ"ל כי הוא החדיר לה אצבעות. א' מוסיפה כי היא אמרה לח', ללכת לספר על כך, אך אותה יולדת אמרה שהיא צריכה לשאול את בעלה.

בתשובה לשאלה איך הייתה נראית ח' היא השיבה - "חיוורת, מבולבלת, היא לא הבינה מה קורה לה. היא חשבה שזה רופא, היא הייתה בטוחה שזה רופא"(שם, ש' 26-27). היא אמרה שאותה יולדת אמרה שכאשר הנאשם ביקש ממנה להסתובב, לאחר שהחדיר אצבעות, שם היא עצרה. כאמור, היא לא ראתה את המתלוננת ח' מידית לאחר המקרה ולדבריה לא הייתה במקום מהומה(ר' עמי 87 ש' 22). היא הוסיפה באשר לח' - כי זו, לא בכתה אך הייתה בהלם וחיוורת (ר' עמי 88 ש' 12). היא עמדה על כך שלא דובר בחיזורון המהווה מראה רגיל של אישה יולדת. גם בהתאם לעדותה, המתלוננת ח' לא סיפרה על אירוע של חשיפת איבר מין(כפי שסברה בטעות אחת מחברותיה לחדר, כי שמעה מפיה).

היא הוסיפה כי ראתה גם יולדת ערביה שדיברה עם המנקות והדגימה לטיפה על היד, אך הבינה שהיא מתארת לטיפה ברגל. עם מתלוננת זו(הכוונה לפי), היא לא דיברה. עדה זו זיהתה כאמור את הנאשם במצלמות האבטחה והיא ידעה לתאר את הבגדים שלבש בעת האירוע.

יולדת זו הייתה בחד' בעת האירוע. עדות המתלוננת פ':

21. המתלוננת פ' הייתה בחדר | והאירוע היה בלילה השני לאחר שילדה בניתוח (למלוא עדותה ר' עמי 241-244). היא תיארה אדם שנכנס לחדרה. "והוא התחיל לדבר, איך את? מה

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, רו' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר'15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

שלומך? הוא שאל אותי אם הלכת לבן שלך כדי לדעת איך הוא? אמרתי לו נדמה לי שהוא היה מחפש על משהו, שם את היד שלו על הרגל שלי ואחר כך הלך. היה מחפש משהו אני לא יודעת מה הוא היה מחפש והוא יצא מהחדר ואני כאילו ראיתי שעובדי הניקיון, אמרתי להם יש משהו נכנס אלי וחזרתי לחדר שלי ואח"ב אני לא ידעתי מה קרה" (ר' עמי 242 ש' 9-5). לדבריה היא פחדה קצת. הידיים היו על החלק התחתון של הרגל. היד הייתה על הרגל כאשר הוא מסתכל לצדדים, כמו נשען על הרגל(ר' עמי 243, ש' 3). עת נשאלה אם היד שלו הייתה על רגלה בשעה שהוא הסתכל מסביב וכמו נשען על הרגל, השיבה - "הוא שם את זה קצת ולקח את זה, לא הרבה" (שם, ש' 5). לדבריה, "אמרתי לו מה אתה רוצה מהבן שלי? למה אתה שואל עליו? ומי אתה? הוא כאילו הלך ישר ולא נשאר, הוא יצא במהירות ולא נשאר" (שם, ש' 10-11). עדה זו לא נחקרה בחקירה נגדית. ראוי להעיר כי עלה קושי להביא מתלוננת זו לעדות בבית המשפט והיה ניכר גם בעת עדותה, כי היא מפוחדת.

הערות באשר לעדויות נוספות:

22. כאמור לעיל העידו גם שתי אחיות אשר היו במשמרת במחלקה במועד הרלוונטי. האחות מזל כלב למעשה לא זכרה כמעט דבר מהאירועים ולא היה בעדותה לתרום תרומה של ממש. מנגד האחות ללי בינאשוילי, ידעה לספר על האירועים נשוא האישום. על הדיווח של א' אשר סיפרה לה גם על ח'. על כך שפנתה לחפש את ח', אך זו לא הייתה בחדרה והיא שוחחה עמה רק לאחר ששבה. ח' אמרה אז כי דיברה עם בעלה אשר צריך להגיע. באשר למצב ח' אמרה שהיא - "הייתה מכונסת בעצמה, מבוהלת בקושי דברה. היא לא בכתה" (ר' עמי 99 ש' 8). היא אישרה כי בגלל שהיה יום שישי היה ביקור רופאים מוקדם ועוד עובר לאירועים. בניגוד לכל יתר העדים, היא סברה שמיטת ח' הייתה המיטה הראשונה מצד ימין, כלומר הסמוכה לכניסה (ר' עמי 105). בהתאם לדבריה, היולדת נראתה מבוהלת ולא בסדר ולכן היא הזעיקה רופא. אכן היא לא ראתה אותה קודם, אבל הבהירה - "אני יכולה לזהות מצב של בהלה... ושאישה מכונסת בעצמה ושהיא לא נראית כמו יולדת רגילה" (ר' בשולי עמי 108). גם מעדותה עלתה מעורבות של עובדת סוציאלית בשם חוה אברמוב. אף עדה זו, לא שמעה דיווח של ח' על כביכול חשיפת איבר מין, של מי שנכנס לחדרה.

23. בנוגע לעדות המנקות, אשר ראו את הנאשם עובר בחדרים, אחת המנקות שאלה אותו בערבית מה הוא רוצה, אך הוא בתגובה עשה סימן בידיו ועזב. העדה תהאני אבו הדואו לאחר שרוענן זיכרונה, זכרה שדיברה עם המתלוננת פ' היא אמרה שהוא נכנס אלי והיא הייתה בוכה

21.11.2017

לפני כבי האופטי □ אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 16-11-1912 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עווק מותר לפרסום

על המיטה והוא נגע ברגליים שלה" (ר' עמי 204, ש' 12). עוד העידה כי ראתה יולדות שאמרו לאחיות שמשהו נכנס אליהן לחדר והן "היו רועדים יעני, מפחדים" (ר' עמי 207 ש' 4). עדה זו לא הוכנה לעדות ולא זכרה הודעתה במשטרה. ההודעה הוגשה כאמור כת' 6 ור' גם האמור שם. בהודעה העריכה שהנאשם היה במקום כחמש דקות וכן ציינה כי פ' אמרה לה שהנ"ל נגע ברגלה השמאלית, היא אינה מכירה אותו ומפחדת. העדה לא הצליחה לזהות את עצמה עם הנאשם בקטע סרטון שהוצג לה. העדה שאדיה בורסאו- העידה דברים דומים, אף כאן הוצגה הודעתה במשטרה (ת' 7). ההודעה עוסקת בחשד שעורר הנאשם וכן בהתקהלות מאוחרת יותר של היולדות. העדה הפנתה את תשומת לב חברתה לגבר שנכנס לחדרים וזו שאלה אותו למעשיו שם. היא לא הרגישה שהוא היה שיכור ואמרה שאינה יכולה לזהותו. גם לעדה זו הוצג קטע מסרטון וככל שהטענה הייתה כי רואים אותה ואת חברתה מדברות עם הנאשם, היא הבהירה שהיא לא דיברה עמו כלל (ר' בראש עמי 235). בהתאם לעדותה "היולדות היו רועדות" (ר' עמי 235 ש' 10). הייתה מהומה שנוצרה כאשר יצאו יולדות התאספו ושאלו מי זה. היא לא יכלה להתייחס ליולדת ספציפית, בין זו שממנה ניסו לגנוב פלאפון ובין זו שהוצגה בחקירה כיולדת שבכתה.

גרסת הנאשם בהודעותיו במשטרה:

24. הנאשם מסר שתי הודעות האחת מיום 22.10.16 - נמסרה לרות עזרא והשנייה מיום 26.10.16 - נמסרה לרויטל חדד(ר' מוצגים ת' 1 - ת 2ב').

בהודעה הראשונה הודה הנאשם בגניבה מהסופר אם כי בתחילה טען שאם שוטר אמר לו לעצור, אולי הוא לא שמע זאת. הוא אישר גם שהיה בבי"ח שערי צדק, לשם הגיע עקב בריחתו. לדבריו חשב לחפש במחלקות כסף או פלאפון. עוד אמר כי שתה שתי כוסות, אך לטענתו הוא לא היה שיכור. הוא אישר שהגיע למחלקת יולדות בקומה 9 ואף אישר את דבר כניסתו למספר חדרים, אולי אפילו ארבעה. עוד אישר את האירוע בו ניסה לקחת מיולדת אחת פלאפון והיא התעוררה. לדבריו אמר לה סליחה ויצא. הוא אישר גם ששאל יולדת אחרת, אם היא רוצה שיביא לה אוכל. עם זאת, הוא חלק על כך

עמוד 10

שנגע ביולדת וחלק על כך שהכניס אצבע לאיבר מינה. הוא כפר גם בכך שאמר שהוא בא לעשות בדיקה (ר' ת' 1, עמ' 10 ש' 302). רק בהמשך, כשנאמר לו שיש ששמעו זאת, אמר שאולי אמר שהוא מאבטח ויכול להיות גם שהציג עצמו כרופא, אבל לא נגע באותה מטופלת. לדבריו נגע רק במטופלת אשר ממנה ניסה לקחת את הפלאפון (שם, ש' 311). באשר לשאלה אם נגע ברגלה של המתלוננת השלישית (הכוונה לפי) השיב בשלילה (ר' שם, עמ' 10 ש' 323). הוא אישר כי רואים אותו בסרטון בבית החולים. עלה

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

מהודעתו כי אשתו חזרה לגור בבית הוריה עקב מצב כלכלי. לזוג שתי ילדות צעירות. לדבריו הוא יכול ללכת לאשתו כשהוא רוצה וכן לקיים עמה יחסים.

בהודעה השנייה - הודה גם בגניבת סימילאק כחודש לפני זה. כן הודה כי למעשה ברח_מהמטרה ביום האירוע, בסמוך לסופר. הוא הודה כי שתה שתי כוסות וודקה, בחנייה בשערי צדק אך שב וטען שלא היה מסטול והבין את מעשיו. לדבריו, הוא רצה להביא דברים לבנות שלו ונכנס במטרה לגנוב ולקומה תשע הגיע דרך מקרה. הוא לא זכר את הסדר שעבר בין החדרים (ר' ת' 2 עמ' 8 ש' 242), אך אמר כי מישהי התעוררה עליו וכדי להרגיע אותה אמר שהוא מפה. הוא הודה ששאל את אחת הנשים האם להביא לה אוכל. לדבריו עשה זאת כדי להרגיע אותה (שם, עמ' 10 ש' 313-314). עת נשאל אם הציע לאחת הנשים לערוך לה בדיקה השיב: "לא. מה פתאום. מי אני אציע לה בדיקה. למה אני נראה רופא שאני אציע בדיקה" (ר' שם, עמ' 11 ש' 341). בשלב מסוים הסכים שאולי אמר שהוא רופא, רק כדי לצאת משם (ש' 358). לדבריו לזו אשר אליה נכנס אחרונה היה פלאפון ביד והיא ישנה עת נכנס (ר' ש' 275. נראה כי בטעות נרשמו הדברים בהודעה כשאלה, אך תוכנם מעיד כי היו תשובה של הנאשם בחקירה). הוא טען שהתייצב במטרה כי שמע שמייחסים לו אונס נשים וזה לא היה. הוא הכחיש בצורה נמרצת וחוזרת את עבירת האינוס שיוחסה לו.

גרסת הנאשם בעדותו בבהמ"ש:

25. בעדות הנאשם בבית המשפט הוא מסר גרסה שונה מזו שמסר במטרה(כך לדוגמא כאן הודה בנגיעה בפי וחלק על נגיעה בא') והעלה גרסה חדשה וכבושה באשר למעשים בחדר של חי, הכול כפי יובא להלן. הנאשם התייחס בעדותו לקשיים כלכליים שלו ושל אשתו ולכך שביקש מקדמה על חשבון שכרו אך כאשר בקשתו לא נענתה, ביצע את אותה גניבה בבוקר יום ההתרחשויות (ר' העדות במלואה עמ' 325-433). כאשר הגיע אליו צוות הסופר לאחר שגנב משם סיגריות אמר כי הוא מצטער אך כשהבחין שמעורבת כבר מטרה החליט לברוח. הוא ברח באמצעות אוטובוס. ירד במקום לא מוכר לו, בשכונת קריית יובל. משם עלה על מונית "מהפחד אמרתי לו קח אותי משעה צדק" (ר' עמ' 345 ש' 13). לטענתו נכנס לבית החולים כדי להירגע, אך אז שב ונזכר בבנותיו הקטנות וצרכיהן וחשב שאם הוא כבר נמצא שם, ינסה לגנוב שם. לטענתו הוא הגיע לקומת היולדות דרך מקרה, שכן זו הקומה שמספרה היה לחוץ במעלית, עת נכנס אליה. אף שבחקירתו במטרה לא ידע לציין את הסדר בו עבר בין החדרים, הוא טען כעת שנכנס תחילה לחדר של המתלוננת פ', לאחר מכן לחדר של המתלוננת ח' ולבסוף לחדר של המתלוננת א'.

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

26. בנוגע לחדר הראשון אליו נכנס לטענתו, החדר של פ' - טען כי זו הייתה עם עיניים עצומות וכאשר ראתה אותו הוא

עשה הצגה כאילו אין היא האישה אותה חיפש. אגב אותה הצגה, ידו נגעה ברגלה. בהמשך אמר כי היה מדובר רק בנגיעה מקרית בכף הרגל. הוא חלק על הטענה ששאל אותה באשר לשלום בנה. בתשובה לשאלה אם נגע לה ברגל, אם לא, אמר - "עם ההצגה שעשיתי הייתה ככה. זה, עם ההצגה שעשיתי, אני לא, לא יודע איך להחשיב את זה" (ר' עמי 348 ש' 9-8). ובהמשך הוסיף: "זה לא נקרא לגעת כי זה עם ההצגות. יעני זה לא, לא, זה לא... עכשיו היא יושנת כאילו. אני לא התקרבת אליה. היד שלי נגעה בסוף של הרגל שלה" (שם, ש' 12-14). בהמשך אמר שהנגיעה הייתה בכף הרגל והבהיר כי הנגיעה הייתה - "זה עם ההצגה כשהסתובבתי" (ר' עמי 349 ש' 16) ותיאר נגיעה ל -"שניה" (שם, ש' 28). כאשר הופנה לכך שבמשטרה טען שלא נגע באותה המתלוננת, הבהיר - "זה לא מחשיב את זה נגיעה" (ר' עמי 350 ש' 31). ועוד אמר: "אני אומר לך לא נגעתי. ואם נגעתי, סליחה זה" (ר' עמי 351 ש' 15-14). הוא הבהיר כי לא מדובר בנגיעה ברגל כדי להרגיע את הנ"ל, אלא אולי נגיעה במקרה תוך כדי שהסתובב (ר' עמי 356). במענה לשאלה אם יש ממש בטענה של אותה מתלוננת שהוא שאל אותה על בנה - היו מקומות בהם אמר כי הוא לא זוכר אם שאל אותה על בנה (ר' לדוגמא עמי 356 ש' 22 : "אני לא זוכר ששאלתי אותה") והיו מקומות בהם אמר נחרצות כי לא היה שיח שלו עם מתלוננת זו (ר' לדוגמא עמי 357 ש' 14 : "אז לא קרה. יצאתי מהר. אז לא שאלתי, לא עניתי"). מאחר וחלק על שיח עמה, טען בהמשך כי אף לא ידע שהיא ערבייה, ר' בראש עמי 358).

27. באשר לחדר השלישי, בו פגש במתלוננת א' - אמר כי הפלאפון לא היה ביד שלה, אלא היה מונח לידה על המיטה והיא ישנה עת נכנס לחדר. כאשר היה כבר בדרכו לצאת מהחדר והפלאפון שלה בידו, אז היא התעוררה ולכן הוא החזיר לה את הפלאפון, הביע צער והמשיך ללכת (ר' עמי 361). כאמור, הגרסה שהפלאפון לא היה בידה, היא גרסה חדשה ושונה ביחס לזו שמסר בחקירה (במשטרה). לטענתו, מאחר והפלאפון לא היה בידה כאשר ניסה לקחת אותו (אלא על המיטה ליד), ממילא הוא לא נגע באותה מתלוננת (אף לא במקרה או אגב מצג כלשהו, כפי שהיה עם המתלוננת פ'). אם יש דבר אותו מכנה אותה מתלוננת נגיעה, הרי שהדבר יכול להיות רלוונטי רק למגע אפשרי אולי, אגב החזרת מכשיר הפלאפון לידה (ר' עמי 365 ש' 6-7). במגע אגב ניסיון להוציא את המכשיר, הוא כפר נחרצות. גם באשר לאופן החזרת המכשיר אמר כי למעשה לא היה מפגש נגיעה בניהם אלא כל אחד החזיק בחלק אחר של המכשיר. באשר לכך נשאל האם הוא עומד על כך שלא היה שום מגע והוא אכן אישר זאת (ר' עמי 369 ש' 8-10).

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עוקת מותר לפרסום

וכן ש' 26-27). לטענתו הוא גם לא הציע לבדוק אותה. "ממש לא. לא שאלתי" (ר' עמי 372 ש' 32) והוא גם לא הציג את עצמו כעובד בבית החולים (ר' בשולי עמי 373).

28. באשר לאירוע הנטען על ידי ח' - טען כי כלל לא נגע בזו. לטענתו, מיטתה הייתה המיטה הראשונה מימין כאשר נכנסים לחדר. עוד טען כי זו עמדה במקביל לקיר ולא במאונך לו (כלומר אורך המיטה מקביל לקיר ולא רוחבה, כמקובל). לטענתו המיטה גם לא הייתה צמודה לקיר, אלא כוננית הפרידה בינה ובין הקיר (ר' תשריט שערך ת' 9). על גבי אותה כוננית היה מונח הפלאפון של המתלוננת. כוונתו הייתה לרכון מעל המיטה בה ישנה ח' ולקחת את הפלאפון הנמצא בכוננית הסמוכה לקיר. הוא התכופף עם גופו מעל מיטתה, אך לא נגע בח' בשום צורה ואף לא נגע במיטה (ר' עמי 382). ח' התעוררה וכדי להרגיע אותה הוא אמר לה שהוא מפה. באשר לשאלה מדוע אין זכר לגרסה זו בהודעותיו במשטרה, אמר כי ביקש עימות עם ח' והמתין לכך (ר' עמי 397-398). מאחר ובדיוק הכריזו על חלוקת אוכל ואף הודיעו שיביאו אוכל למי שלא יכול לבוא לקחתו, הוא הוסיף ושאל את אותה מתלוננת, אם היא רוצה שהוא יביא לה מגש אוכל. היא אמרה שלא יביא והוא יצא כאילו הוא פונה להביא לה מגש. כאמור, לדבריו הוא לא נגע בה בכל דרך, גם לא בטעות,

אגב אותה רכינה ואותו ניסיון לקחת את הפלאפון. בעת עדותו בבהמ"ש הייתה עמדתו נחרצת כי מעבר לכך שהציע לח' להביא לה אוכל - לא אמר לה דבר נוסף. באשר לשאלה אם לא אמר לה שהוא צריך לעשות לה בדיקה, השיב בשלילה ועוד אמר באשר לכך - "אין סיכוי" (ר' באשר לדברים אלה עמי 408-409). עוד שלל את הטענה שזו בתגובה הציגה לו את גיליון השחרור שלה (ר' עמי 409 ש' 28). לדידו את אותה מתלוננת מניע רצון להרוויח כסף או להעניש אותו על שניסה לגנוב ממנה פלאפון והבהיל אותה ("המטרה היא כסף. אם רוצה להעניש אותי...אני אעניש אותו. אני אכניס אותו כמה שנים טובות לכלא. דבר ראשון שהיא רצתה להעניש אותי. דבר שני, שהיא תקבל המנוחה שלה. כסף שהבטיחו לה"). ר' עמי 333 ש' 20-23. ר' דברים דומים בעמי 414 וכן בעמי 418 ש' 9-10). עוד אמר כי הייתה אולי מטושטשת מזריקות שקיבלה ("היא חולה, אישה חולה שדפקו לה זריקות", ר' עמי 406 ש' 25 וכן בעמי 417 ש' 6). הוא חלק על הטענה ששטף את ידיו וכאמור חלק בנוסף - הן על הטענה שהציג עצמו כרופא, והן על כך שביקש לבדוקה וזו אמרה בתגובה כי אין צורך וכבר נבדקה. הוא עמד נחרצות על כך שלא הציג עצמו כרופא אלא רק הציע לאותה מתלוננת אוכל כדי שתחשוב שהוא עובד במקום. כאשר הופנה לכך ששתיים מן המתלוננות טוענות שאמר להן שהוא צריך לבדוק אותן, חלק על כך נחרצות (ר' עמי 424 ש' 4-7).

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רשק(עציר)

עותק מותר לפרסום

29. מאחר וצוות בית החולים קלט מה קורה, הוא התחיל לצאת ונסע משם. כאשר התקשר אליו מעסיקו ב s.o.s ואמר שמחפשים אותו שוטרים, הוא הופתע לשמוע על חשדות לעבירות מיניות והתייצב בהתאם לבקשת המשטרה. לטענתו, הוא התייצב כדי להוכיח חפותו, באשר לחלק זה, מתוך כלל המיוחס לו. הנאשם התייחס לכך שנולדה לו בת בינואר 2016 ועקב בעיות בריאות שהצריכו ניתוחים ושהות בבית החולים, הוא לא היה יכול אז לעבוד באופן סדיר. הוא הרחיב באשר למצוקה הכלכלית אשר לטענתו היא שגרמה למעשיו, בגינם מיחסים לו בדין עבירות של גניבה וניסיון גניבה. לטענתו על מעשים אלה ובמיוחד הניסיון לגנוב מיולדות, הוא מצר, אך אין מקום להרשיעו במעשים מגונים, או במעשה אינוס. מעשים בהם הוא כפר באופן נחרץ.

30. עובר להכרעה יצוין כי לעיל נסרקו רק עיקרי העדויות המרכזיות, ברם, כאמור לעיל, נשמעו עדים נוספים. מאחר ובסופו של יום, אין מחלוקת כי הנאשם הוא שהיה ביום האירוע בשערי צדק ואין חולק שהוא גם זה אשר נכנס לשלושת החדרים הרלוונטיים לאישום, ממילא מתייתר הצורך להידרש לחלק של העדויות. חלק אשר נגע לאופן בו זוהה, לבגדיו, אשר תוארו בהתאמה על ידי חלק מהעדים, מיקום המצלמות בבית החולים, הנחזה בסרטונים (שם צולם רק המתרחש במסדרון ולא האירועים בתוך החדרים עצמם), ועוד.

עיקרי טענות הצדדים בסיכומיהם:

31. הצדדים סיכמו טענותיהם בהרחבה במשך שתי ישיבות בימים 24.10.17 ו-29.10.17. ר' הדברים, כמופיע בפרוטוקול בעמי 435-489. לטענות להן נמצא מקום להידרש, תהא התייחסות בגדר ההכרעה.

32. באופן כללי יאמר כי ב"כ המאשימה שטחה וניתחה מהפך העובדתי בצורה סדורה וברורה את הראיות שהונחו בפני בית המשפט. היא טענה כי מארג הראיות מוכיח שהנאשם ביצע את המיוחס לו וזאת מעבר לכל ספק סביר. ביחס לאירועי הנגיעות במתלוננות א' ופי נטען בפן המשפטי, כי ניתן להרשיע בעבירה של מעשה מגונה. גם נגיעה במקום שלא נתפס כאיבר מוצנע ו/או גם בהעדר הוכחת מטרה של גירוי או סיפוק מיני, יכול המעשה להיקבע כמעשה מגונה, על בסיס נסיבות הנגיעה. נסיבות המלמדות שלא דובר במגע תמים. לדידה, הדבר בולט יותר ביחס לאירוע הנגיעה בא', אשר תיארה

במפורש מגע של יד המלטפת את ידה כאשר היא עולה ויורדת. עם זאת, גם ביחס לפי, אף שלכאורה היה עשוי אולי להיות קושי להרשיע כאן במעשה מגונה לו דובר באירוע בודד, אין זה המצב עת מדובר בנגיעה בהקשר של יתר האירועים

21.11.2017

לפני כבי האופטי □ אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

(כניסה לשלושה חדרים ברצף, נגיעות בשלושת החדרים, כאשר בשנים מהחדרים אף הציג עצמו הנאשם כרופא המבקש לבדוק את המאושפזת וכאשר זה מצדו מרחיק עצמו מהמעשים).

33. ב"כ הנאשם ביקש מנגד כי בית המשפט לא יעשה מלאכתו קלה ולא יסתפק בקביעה שעדות ח' אמינה ומשכנעת. לדידו הליכה בדרך זו, תהא הדרך הקלה אך היא לא תתמודד עם צבר של מחדלי חקירה, אשר אירעו ופגעו בהגנת הנאשם. בכלל זה הפנה לכך שלא הובאה לעדות אותה עובדת סוציאלית אשר הגיע בסמוך כדי לשמוע איך שטחה ח' הדברים בפניה, מה הייתה התרשמותה ממנה ומה נרשם בתיק המתלוננת, לא נבדק הפד ולא נערכה בדיקה בסמיכות לכיור(ככל שהנאשם אכן שטף ידיו כפי שטענה ח'), לא הוצגו צילומי המסדרון למשך פרק זמן ממושך יותר, אשר היה מאפשר לתמוך באירועים אשר העדים טענו כי התרחשו מחוץ לחדרים ועוד. לטענתו, הרשויות הסתפקו באמון בדברי ח' ולא עשו מלאכתן כנדרש. הוא הרחיב באשר למשמעות שתהא לנאשם אם יתויג כעברין מין. הודגש כי הנאשם לא התחמק אלא התייצב במשטרה עת נודע לו כי הוא מואשם במעשים ממין זה. הוא הודה באירועי הגניבה וכן בנוכחותו בחדרים, אך התייצבותו במשטרה הייתה כדי להוכיח חפותו, באשר למעשים הנושאים אופי מיני. באלה כפר נחרצות בכל עת. ב"כ הנאשם לא ראה פסול בכך שהנאשם העלה רק בעת העדות, גרסה אותה כבש. זאת, מאחר ולטענתו בעת החקירה לא הוצגו לו תמונות המתלוננת, לא נערך עימות חרף בקשתו ודובר בחקירה כוללת אשר העלתה קושי להתייחס לפרטים במסגרתה. בכל אופן, יש מקום בו יזוכה נאשם, אף אם התרשמות בית המשפט הינה כי הוא משקר. על בית המשפט לבחון באופן עצמאי את העדויות למעשה ולקבוע האם אלה מספקות ללא קשר לשקרים אשר הוא מוצא בדברי הנאשם. עוד התייחס ל- Res gestae (אף שהמאשימה לא טענה לכך) ומדוע אין תחולה לכלל במקרה הנדון. הוא טען לזיהום ותיאום עדויות. לטענתו עת כופרת ח' בדברי חברתה לחדר כי בתחילה דיווחה שהנאשם גם חשף את איבר מינו, הרי שלא ניתן לבטוח בעדותה וקם ספק סביר המצדיק זיכוי.

הכרעה:

34. הנאשם מודה בשתי עבירות של גניבה וכן בעבירה של ניסיון גניבה מא' וממילא באלה יש להרשיעו על בסיס הודאתו. חרף כפירת הנאשם בעבירת האינוס שיוחסה לו אני מוצאת כי יש להרשיעו גם בעבירה זו. באשר למעשים המגונים - אף שהוכחה לטעמי נגיעה ברגל של פ' וביד של א', מצאתי לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק מעבירה של מעשה מגונה ביחס לנגיעה ברגל של פ', אך להרשיעו בעבירה מגונה באשר לנגיעה ביד של א'.

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר'15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

אפרט להלן את העומד ביסוד מסקנותי אלה, אפתח במסד העובדתי אשר לטעמי הוכח במלואו וממילא מאפשר להרשיע את הנאשם בעבירת האינוס. לאחר מכן אפנה לשאלה האם ניתן להרשיע את הנאשם גם בשתי העבירות של מעשה

מגונה, בשים לב לעובדות שהוכחו והצורך כי המעשה יהא לשם גירוי או סיפוק מיני.

המסד העובדתי ומעשה האיננס:

35. עדות המתלוננת ח' הייתה בעיניי אמינה ומשכנעת. אכן, עצם המעשה אשר היא מתארת נראה על פניו מוזר או תמוה(ר' לעיל דברי בעלה כי מדובר ב-"סיפור הזוי"), ברם עדותה הייתה רהוטה, ברורה ומשכנעת וכאמור לעיל היה ניתן להתרשם כי היא מתארת "חווייה" קשה אותה עברה. מדובר בבחורה המשתייכת למגזר החרדי והיה ניכר כי עצם הצורך להעיד בכלל ובאשר לנושא העדות בפרט, אינו קל לה. ברם, חרף זאת היא מסרה את הדברים באופן סדור וברור, זאת, עת שהנאשם הוסתר מאחורי פרגוד.

היה ניכר כי היא מתערערת כאשר זה התערב בדיון ממקום מושבו, או עת שחרף הפרגוד, היא נחשפה לנוכחותו שם. לא רק שעדות זו הייתה אמינה ומשכנעת אלא היא גם קיבלה תמיכה משמעותית נוספת, באשר לדברים שאמר לה הנאשם, הדברים נתמכו בעדויות חברותיה לחדר. ובאשר לבחירת הנאשם להציג עצמו כרופא, הדברים נתמכים מהדרך בה בחר לפעול גם בחדרה של א', עת נקט בדרך דומה.

מנגד, עדות הנאשם הייתה הפכפכה, לא משכנעת, מתחמקת ונעדרת אמינות. עדות במסגרתה הועלתה גרסה כבושה אשר לא רק שאינה מסתדרת עם דברים שאמר הנאשם בהודעותיו במשטרה, אלא היא גם בעייתית כשלעצמה. העובדה שהנאשם הודה בכניסה לשלושת החדרים אך נתן תיאור שונה של האירועים בכל אחד מהם - מקשה על קבלת דבריו. זאת בשים לב לכך ששלוש המתלוננות לא הכירו עובר לאירוע, הן מחוסרות אינטרס להעליל על הנאשם, לא ניתן לקבל טענה כי חברו יחדיו לפעול כנגדו ולא הוצג הסבר מדוע ימסרו תיאור כביכול דמיוני של אירוע בחדר. בנסיבות אלה אני מוצאת לקבל את עדות המתלוננת ח' ולדחות את גרסת הנאשם.

36. יש לזכור כי הנאשם בעת עדותו, כפר נחרצות, בכך שהציע כלל לח' בדיקה(ולו כדרך להצדיק את נוכחותו במקום, כפי שלטענתו עשה, כאשר הציע להביא לה אוכל). ברם, דברי

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עווק מותר לפרסום

המתלוננת ח' באשר לדו שיח בעניין הבדיקה, לא נשמעו רק בעדותה. הדברים אושרו גם על ידי שתי חברותיה לחדר.

גב' אמרה, בין השאר: "ככה לקראת די הסוף אני שומעת אותה אומרת בקול קצת מתחנן קצת מבולבל "אבל רופאה בבר בדקה אותי"(ר' עמ' 152, ש' 21-22. ההדגשה אינה במקור). גב' העידה, בין השאר: "ושמעתי אותו שואל אותה את רוצה שאני אביא לך אוכל מחדר אוכל? היא

אמרה לו, לא תודה. אחר כך שמעתי אותה אומרת לו, לא אין לי כוח, תעזוב אותי, אחר כך היא אמרה לא, אין שום סיבה שבעולם שתבדוק אותי בבר בדקו אותי, תלך מפה מיד..."(ר' עמ' 301 החל מש' 22. ההדגשה אינה במקור).

כך, עת מודה הנאשם כי הוא שפגש בח' ואף מודה כי הציע להביא לה אוכל (כפי שאמרה גם ח' ואישרה גם גב' אך כופר בו זמנית בכך שערך מעין "בדיקה" והמתלוננת סירבה

לבדיקה נוספת, בעוד החלק האחרון של הדברים, נשמע גם על ידי אחרות - ממילא כפירתו אינה משכנעת והדבר פוגע באמינותו.

בהמשך אתייחס לטענות הנאשם באשר למניעי ח' לספק הגרסה עליה היא מעידה. אך אפילו תאמר שקיים אינטרס לח' לשקר (ולמען הסר ספק אין אני סבורה כך), איזה אינטרס יש גם לשתי יולדות אחרות בחדר לעשות כן? שתי יולדות אשר

אין להן היכרות עם ח' ואשר התייצבו רק להעיד על דברים ששמעו מאחורי הווילון, באותו החדר.

37. ועוד: אף שהנאשם נחקר פעמיים במשטרה, הוא בחר להעלות רק בעת חקירתו בבית המשפט דברים חדשים, אשר לא אמר טרם לכן בחקירות במשטרה. ממילא גם, על אף שבא כוחו חקר באריכות רבה את עדי המאשימה (לרבות על פרטים כמו מיקום מיטת ח'), הוא לא עימת את העדים (ובכלל זה את המתלוננת ח'), עם אותה גרסה מאוחרת. כלומר הגרסה המפורטת שהעלה הנאשם בדבר היות מיטת ח' המיטה הראשונה בחדר מימין, בדבר היות מיטתה מקבילה לקיר, כאשר כוננית מפרידה בינה ובין הקיר, וכן גרסתו בדבר ניסיונו לרכון כביכול מעל המיטה כדי לקחת את הפלאפון. גרסה זו, לא רק שלא הועלתה על ידו עד למועד עדותו בבית המשפט (מועד המאוחר לחקירת עדי המאשימה), אלא גם אינה הגיונית כשלעצמה ואינה תואמת עדויות נוספות.

38. אפתח במיקום המיטה;

שלוש היולדות שהיו בחדר העידו כי מיטת היולדת ח' לא הייתה המיטה הראשונה הסמוכה לדלת מימין (כפי שטען הנאשם), אלא המיטה השנייה (ר' עמ' 306,154,21). אותו מיקום אושר גם על ידי הבעל של ח' (ר' עמ' 71) וכן ע"י החוקרת רות עזרא (עמ' 247-246). לא נשמט מעיני

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עוֹתָק מוֹתֵר לפרסום

כי בדומה לנאשם העידה גם האחות בינאשוילי שהמתלוננת ח' הייתה במיטה הסמוכה לדלת (ר' עמ' 105 לפרוטוקול), כלומר לא במיטה הפנימית יותר, כפי שתיארו האחרים. התרשמתי עם זאת, כי היה מדובר בטעות של עדה זו. מעדותה עלה כי באותה משמרת היה חוסר של אחות ושתי האחיות שנותרו לבדן, בתת כוח אדם, היו עסוקות מאוד. אחות זו עסקה במילוי נהלים הנדרשים בעת מקרה חריג, ממין זה שקרה, ויש מקום להנחה שאין היא יכולה לזכור כעת היכן בדיוק הייתה מיטת כל מטופלת ביום האירוע. כמו כן, עדה זו העידה בבית משפט לאחר משמרת לילה. היא ציינה את דבר עייפותה בפתח העדות וייתכן שגם דבר זה גרם לטעותה. אני מוצאת שיש להעדיף את עדות שלוש היולדות, שכן חזקה עליהן כי כל אחת מהן זכרה היכן הייתה מיטתה ממוקמת ועדותיהן התיישבו היטב בנקודה זו. העובדה שהמתלוננת ח' הייתה במיטה הפנימית, מתיישבת היטב גם עם עדות גב' אשר העידה כי ראתה את רגלי הנאשם, עת היה בדרכו החוצה מאותה מתלוננת, התעכב ליד הכיור ויצא. אם אכן הייתה המתלוננת במיטה הראשונה, בעוד גב' במיטה הפנימית, ממילא תיאור זה לא יכול היה להתיישב.

39. אפנה מכאן לטענה החדשה באשר לאופן העמדת המיטה;

לא רק שהנאשם תיאר את מיקום מיטת המתלוננת ח' באופן שגוי, אלא גם גרסתו כאילו מיטתה עמדה באופן חריג כשאורכה אינו מאונך לקיר, אלא מקביל אליו, הועלתה לראשונה בעת עדותו ולא נתמכה בדבר. יוזכר כי אף שבא כוח הנאשם חקר ממושכות את העדים באשר למיקום מיטת ח', לא הועלו שאלות המרמזות לכך שזו כביכול עמדה באופן חריג, ביחס לנהוג בבתי חולים. הסבר הנאשם כי המתין עם פירוט התיאור הנ"ל, מאחר וביקש עימות עם ח', דהיינו רצה להטיח הדברים לראשונה מולה, לא היה משכנע. בהקשר זה יוזכר כי תיאור זה, לא פורט אף במועד המאוחר של מתן התשובה לאישום (לאחר שהסתיימו כבר החקירות והיה ברי כי לא יבוצע עימות) וכאמור בא כוחו גם לא חקר מי מהעדים על גרסה זו. בכלל זה הוא אף לא עימת את ח', עם אותה גרסה.

עמוד 16

40. מכאן אמשיך לחוסר הגיון הגרסה החדשה;

הגרסה הכבושה שהעלה הנאשם בעדות גם אינה הגיונית. הנאשם אינו גבוה במיוחד וקשה לדמיין כיצד סבר שיוכל לקחת פלאפון כאשר עליו להתכופף מעל מיטת בית חולים (אשר בדרך כלל רוחבה אינו מינימאלי והיא אף גבוהה ממיטה רגילה), עד לכוננית המצויה מצידה האחר. הכול בזמן שאישה גם ישנה עליה ותוך הנחה שהדבר אפשרי, ללא שיגע כלל בשוכבת ע"ג במיטה וללא שיעירה. לנאשם ניתנו מספר הזדמנויות במהלך חקירתו לתת מענה לשאלה מדוע

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

כבש הגרסה שהעלה בעת העדות עד לאותו מועד וכן כיצד יכולה להתקבל אותה גרסה. גרסה אשר על פניה, היא מוקשה - אך הוא לא הצליח לתת תשובות מספקות באשר לכך (בעניין זה ר' לדוגמא בעמ' 384 החל מש' 18 וכן עמ' 395 החל מש' 21).

אציין כי במהלך החקירות ניסה ב"כ הנאשם לטעון שהיו נדרשות עדויות מצד המאשימה בדבר גובה המיטה ורוחבה, הכול ביחס לגובה הנאשם. על כך יש להשיב - שלא מדובר בגרסה שהועלתה מבעוד מועד ואשר היה ניתן להיערך להפריכה אלא לגרסה שהועלתה כאמור לראשונה בעת עדות הנאשם, אשר הייתה העדות האחרונה. עוד יש לציין כי גם ללא עדויות בעניין הגובה המדויק של המיטה ו/או רוחבה - היה ברור לנוכח גובה הנאשם כי תיאורו אינו סביר. תיאור כאילו רכן מעל מיטת בית חולים עד לצד האחר ולא נגע כלל במי ששוכבת/יושבת עליה, אינו תיאור סביר.

41. כאמור הנאשם מודה בכך שהוא זה שעבר בשלושת חדרי המתלוננות. עם זאת עלה כי הוא חולק לא רק על האירועים שמתארת חי, אלא גם על התיאור שנתנו שתי המתלוננות הנוספות. גם ביחס לכל אחת משתי המתלוננות האחרות, הוא מאשר את עצם הכניסה לחדר, אך מוסר תיאור שונה של הדברים שהתרחשו במפגש עמו. ואפרט;

42. אירועים הנוגעים למתלוננת פ';

בעוד המתלוננת פ' תיארה דו שיח שהתקיים בינה ובין הנאשם בערבית ואף טענה כי במסגרתו העלה שאלות באשר לשלום בנה וכן בו זמנית הניח את ידו על חלק התחתון של רגלה, כמעין נשען עליה (ר' עמ' 241-244), הנאשם העלה גרסה שונה לדברים, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט;

במשטרה - הוא הכחיש ששוחח עם אותה מתלוננת בערבית וגם טען שאף אחת מהשלוש לא הייתה ערביה (ר' ת' 1, חקירתו מיום 22.10.16, ש' 345-348). עוד טען בתחילה שכלל לא נגע ברגלה (שם, עמ' 10 ש' 323). בהמשך אותה חקירה אמר שיוכל להיות שנגע בה, כאשר לאחר מכן שב ואמר "אני לא זוכר שנגעתי באף אחד" (עמ' 11 ש' 332).

בבית המשפט - כאשר נשאל שוב אם נגע ברגלה אמר בתחילה "אני לא, לא יודע איך להחשיב את זה" (ר' עמ' 348 ש' 8-9). בהמשך אמר שאם הייתה נגיעה, היה הדבר חלק מההצגה שעשה כאשר הסתובב, כאילו טעה באישה אותה הוא מחפש. הוא תיאר זאת כמו נגיעה מקרית בקיר כשעוברים בסמוך (ר' עמ' 356 - שם הסביר כי מדובר בנגיעה מקרית בקיר אגב סיבוב ולא נגיעה מכוונת, אשר מטרתה להרגיע את היולדת שנבהלה מנוכחותו). תיאור זה אינו עולה בקנה

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עמוד 17

עותק מותר לפרסום

אחד עם דברי אותה מתלוננת אשר תיארה כי היד הייתה על הרגל בשעה שהנאשם מסתכל לצדדים וכמו נשען על הרגל(ר' עמי 243, ש' 3).

בעוד אותה מתלוננת תיארה נגיעה בחלק התחתון של הרגל עצמה, אמר הנאשם כי נגע בכף רגלה, כאמור נגיעה מקרית, אגב מעבר.

אף שאותה מתלוננת תיארה את השיח עמו, הנאשם בחר לחלוק על כך בעת עדותו. כך בעמי 357 כאשר הוצגה לו טענת אותה מתלוננת בדבר הדו שיח בניהם, הוא בחר לטעון כי השיחה לא ארעה.

אציין כי היה ניכר שעדה זו הייתה מפוחדת בעת עדותה. היא התייבבה רק לשיבת ההוכחות השלישית וזאת בקושי רב, ובנוסף, פרצה בבכי בתחילת עדותה ואף אמרה מפורשות כי בעת האירוע היא פחדה. תיאורה באשר לאירועים היה משכנע ואמין. ניתן להבין כי זו פחדה - עת שגבר זר מניח ידו על החלק התחתון של רגלה ובו זמנית מעלה שאלות תמוהות, באשר לשלום בנה והאם הלכה לראותו. תגובתה עת פנתה בסמוך לעובדות הניקיון הדוברות ערבית, תומכת אף היא בכך שהייתה מפוחדת והרגישה כי דבר מה, אינו תקין. לו היה ממש בתיאור הנאשם (תיאור לפיו כביכול רק נכנס, מידית ראה שהיולדת ערה ולכן עשה עצמו כמי שטעה באשר לאישה שהוא מחפש ויצא ללא שיח, תוך שלכל היותר, נגע בכף רגלה, באופן מקרי, אגב היציאה) - לא היה מצופה כי המתלוננת תרגיש בהתנהלות חריגה ותהא מפוחדת כאמור. הכול כפי שהייתה בעת האירוע עצמו(ר' דבריה עמי 242 ש' 11)) וכפי שניכר כי הייתה, גם בעת עדותה.

43. אירועים הנוגעים למתלוננת א';

גם באשר למתלוננת א', העלה הנאשם גרסה שונה משלה. כך, בעוד מתלוננת זו תיארה מצב בו הפלאפון שלה היה בתוך ידה והנאשם ניסה להוציאו מידה כאשר היא התעוררה מכך בהרגישה - "לטיפה שעולה ויורדת ומנסה למשוך לי את הפלאפון" (ר' עמי 83 ש' 2), הנאשם, בניסיונו להרחיק עצמו מהעבירה המיוחסת לו, ביחס למתלוננת ח', לא רק שחלק על כך שמעין ליטף את יד המתלוננת א', כפי שתיארה, אלא חלק כלל על כך שהפלאפון היה בידה בעת האירוע. לדבריו הפלאפון היה מונח לידה והוא ניסה לקחת אותו משם, עת שזו התעוררה. לפיכך לטענתו לא היה כלל מגע ביניהם, אולי רק בעת שהחזיר לה את הפלאפון(ר' לעיל סקירת גרסתו בבית המשפט. ר' בראש עמי 361 הטענה כי הפלאפון לא היה כלל בידה אלא על יד המיטה שלה וכן ר' דבריו הנחרצים בעמי 369 כי לא היה עמה שום מגע).

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

באשר לטענתה כי נגע בה, ניסה לטעון שמדובר בשקר וזו בתחילה דיווחה רק על גניבה. הטענה כאילו המתלוננת א' העלתה טענה רק בקשר לגניבת פלאפון ולא ציינה כבר בתחילה גם נושא של נגיעה בה, לא רק שאינה מתיישבת עם עדות א' בעצמה, אלא גם אינה מתיישבת עם עדויות נוספות. א' אמרה בעדותה כי היא דיווחה מידית הן על הנגיעה והן על ניסיון הגניבה - "ישר קמתי בבהלה, רצתי לעמדת אחיות אמרתי ניסו לגנוב לי את הפלאפון, נגעו בי, הייתי מאוד מבולבלת." (ר' עמי 83 ש' 10-9). דברים אלו מתיישבים כאמור עם עדות האחיות בינאשוילי אשר מצידה אמרה: "ניגשה אלי יולדת ואמרה לת"הייתה מאוד מבוהלת ואמרה לי שמישהו ניסה לגנוב לה את הפלאפון, תוך שהוא נגע בה ביד." (ר' עמי 98 ש' 5-6). גם השוטר עדן העידה כי א' דיווחה גם על כך שהרגישה לטיפה (ר' עמי 167 וכן 183) וכך גם החוקרת רות עזרא(ר' עמי 216). לטעמי עדות המתלוננת א' הייתה אמינה ומשכנעת וניתן להסתפק אף בה בלבד, באשר לנגיעה. מכל מקום, אותם דברים מקבלים חיזוק ותמיכה,

עת מעידה גם האחות כי זו דיווחה מידית, לא רק על ניסיון הגניבה אלא כאמור, גם על הנגיעה וכך מעידים אף עדים נוספים שהגיעו למקום בסמוך. בנסיבות אלה, איני מקבלת את טענת הנאשם כאילו הפלאפון לא היה כלל ביד של המתלוננת א' וכאילו הוא כלל לא נגע בה.

המתלוננת א' אמרה עוד בעדותה כי כאשר ראתה את הנאשם ושאלה אותו מה הוא עושה שם

- "הוא אמר אני באתי לבדוק אותך. אמרתי לו מה זאת אומרת לבדוק? אני לא צריכה בדיקה, אתה באת לגנוב לי את הפלאפון. לא, לא, מה פתאום? אני באתי לבדוק אותך אז אמרתי לו תעוף לי מהעיניים. הוא הסתכל, בטוח? בטוח שאת לא צריכה בדיקה?..."(ר' עמי 83 ש' 5-8). כשם שהנאשם הכחיש כי הפלאפון היה בידה או כי נגע בידה, כך הוא הכחיש גם דו שיח זה. בעניין זה ר' לדוגמא בעמי 372, שם כאשר נשאל אם שאל את א', אם היא צריכה בדיקה השיב: "לא" וכשנשאל שוב אם ביקש לבדוק אותה השיב

- "ממש לא. לא שאלתי" (ר' שם ש' 30 ו-32).

העובדה שהנאשם אמר למתלוננת נוספת, דברים דומים לאותם דברים שאמר לח', מהווה תמיכה נוספת בעדות ח' באשר לדברים שאמר לה הנאשם בסמוך למעשה האינוס (דברים שכאמור אושרו גם באמצעות חברותיה לחדר). בעוד ניתן להבין מדוע יכפור הנאשם באמירת דברים אלה לא' - אין בנמצא הסבר משכנע מדוע שא' כביכול תבדה אותם. ניתנה לנאשם אפשרות להתייחס לשאלה מדוע שא' טען כי הוא נגע בידה אגב הוצאת הפלאפון ומדוע טען כי הוא הציע לה בדיקה, זאת ככל שמדובר כביכול בבדיה בלבד. תשובתו הייתה: "תשאל את הבחורות שהלכו אליה" (ר' עמי 373 ש' 2, הכוונה הייתה לחוקרות). הוא טען כי החוקרות הכניסו לאותה מתלוננת מילים בפה. באשר לשאלה מה יצא לחוקרות מכך ומה יש להן כביכול כנגדו, הגדיל לעשות וטען כי כך יקבלו - "אולי דרגה, משהו" (ר' עמי 373 ש' 13). נראה כי אין צורך להרחיב במילים באשר לכך שדברים אלה אינם משכנעים.

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר'15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

44. עולה אפוא כי הנאשם אינו מעלה גרסה שונה רק מול גרסת המתלוננת ח/ אלא הוא מעלה גם גרסאות שונות מול עדויות שתי המתלוננות הנוספות א' ו-פ'. אפילו היה נמצא אינטרס לח' לשקר, קשה לקבל טענה כי שלוש מתלוננות שונות ונפרדות, אשר אינן מכירות האחת את השנייה, תעלנה כולן גרסה שקרית כנגד הנאשם, אותו לא הכירו עובר לאירועים. עדויות שלוש המתלוננות היו אמינות ומשכנעות, בעוד היה ניכר שהנאשם הוא שאינו דובר אמת והיה ניכר כי דברים בהם חלק על גרסאותיהן, נועדו כולם להרחיקו מכל אפשרות להרשעה בעבירה בעלת הקשר מיני.

45. הנאשם ריכז מאמציו בניסיון לשכנע כי אין להרשיעו בעבירת האינוס. כחלק מאותו מאמץ היה עליו גם להסביר מדוע אישה חרדית אשר אינה מכירה אותו, תמציא כביכול סיפור כי ביצע בה את אותו מעשה. איזה אינטרס יהא לה למסור דברים לא נעימים ממין זה, הן בפני חוקרות המשטרה והן בבית משפט. כאמור לעיל, הנאשם טען בין השאר כי המטרה היא כסף שהבטיחו לח' בבית החולים ורצון להעניש אותו על שבא לגנוב ממנה(ר' עמי 333 ש' 20-24 וכן עמי 414). אכן, אומנם עקב המקרה מימן בית החולים ליולדת ח', מספר ימים בבית הבראה ליולדות ואכן גם בעלה של המתלוננת ח', אמר בחקירתו כי הוא שאל מאבטח האם יקבלו פיצוי בגין האירוע. על אף זאת, טענת הנאשם לא הייתה משכנעת. יש לזכור כי ח' לא התלוננה כלל על המעשה, אלא תחילה רק שוחחה על כך מידית עם חברותיה בחדר. היא התבקשה למסור גרסה במשטרה, עת סיפרה בהמשך לא' על שאירע, לאחר ששמעה כי גם אצלה ביקר אדם אשר ביקש לבדוקה.

א' היא זו שדיווחה על הדברים ששמעה מח' ובכך גרמה לכך שייחקר גם אותו אירוע של מעשה אינוס. לא רק שנראה בלתי סביר כי בחורה חרדית בלידתה הראשונה, תבדה סיפור שכזה מחמת רדיפת בצע, אלא שהדבר גם לא מתיישב כאמור עם האופן בו התפתחה התלונה ועם ההתרשמות מן המתלוננת. מכל מקום - בסופו של יום, לא קיבלה המתלוננת ח' פיצוי. ימים ספורים בבית החלמה ללא תשלום, אינם מהווים פיצוי אשר יש בו להצדיק המצאת סיפור כנטען. הנאשם העלה בנוסף טענה כי ייתכן ואותה יולדת הייתה מטושטשת עקב זריקות (ר' לדוגמא עמי 406 ש' 25). גם טיעון זה לא היה משכנע. מדובר ביולדת אשר הייתה אמורה להשתחרר בהמשך יום האירוע. לא דובר אפוא ביולדת אשר הייתה עדיין נתונה להשפעת תרופות אותן קיבלה אולי במהלך הלידה (אזכיר כי דבריה של ח', גם קיבלו אישור בעדות חברותיה לחדר). ב"כ הנאשם ניסה לטעון כי המתלוננת שגתה אולי ויחסה לנאשם דברים שחוותה בבדיקה בסבב הרופאים בבוקר. אין גם בטענה זו ממש. ח' אמרה בעדותה כי

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

בסבב בבוקר רק בדקו חזותית את תפריה ולא נערכה לה בדיקה וגינלית (ר' עמי 26-27) והכחישה נחרצות את הטענה שייחסה לנאשם מעשה של אחר (ר' בשולי עמי 64 ובראש עמי

46. עולה אפוא מו המסובא;

הנאשם מודה בי הוא זה אשר היה בשלושת החדרים הנדונים וכן הוא מודה באינטראקציה מסוימת עם כל אחת משלוש המתלוננות. בדברים אלה, לא היה לו למעשה מנוס אלא להודות, שכן הוא זוהה במצלמות האבטחה של בית החולים, כאשר הוא לובש גם את אותם בגדים בהם נצפה מבצע את ניסיון הגניבה, עוד עובר לכך.

לא ניתן לקבל כפירתו במעשה האינוס לה' וגם לא ניתן לקבל כפירתו בעצם דבר הנגיעה בשתי המתלוננות האחרות.

עדויות שלוש המתלוננות היו סדורות, אמינות ומשכנעות ואני מוצאת לקבלן. עדות הנאשם לא הייתה

אמינה, לא שכנעה ואני מוצאת לדחותה. יודגש כי -

- כפירת הנאשם בכך שהציג עצמו ברופא ובי ביקש לבדוק את ה/ נסתרת באמור באמצעות עדויות שתי היולדות האחרות שהיו באותו חדר ושמעו הדברים.

- גרסת ה' בי הנאשם הציע לבדוקה, מקבלת חיזוק גם באמצעות עדות א', אשר גם לה אמר הנאשם דברים דומים.

- העובדה ששלוש מתלוננות שהמן מחוסרות אינטרס להמציא גרסה שקרית, אומרות באשר לאירועים בחדריהן, גרסה שונה מזו של הנאשם - מלמדת בי לא ניתן לבטוח בעדותו ובדבריו.

- הנאשם העלה בגרסתו בבית המשפט, לא רק טענות חדשות ללא הסבר מספק מדוע הדברים לא עלו עובר לבך, אלא שהדברים גם לגופם היו חסרי הגיון(בך לדוגמא הטענה בדבר מיקום שונה של מיטת ח', ניסיון כביבול לרכון מעליה לעבר כוננית אשר בצד האחר).

- עדות הנאשם כשלעצמה לא הייתה משכנעת ונעדרת עקביות (הגרסה בבית המשפט שונה גם מזו שבהודעות).

בהמשך לאמור, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי יש לקבל את גרסת המתלוננות באשר לאופן בו אירעו הדברים ויש לדחות את גרסת הנאשם. אני מוצאת בי יש אפוא מקום להרשיע את הנאשם בעבירת האינוס.

עמוד 20

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

המעשים המגונים:

47. מכאן אפנה לשאלה האם הונח די כדי להרשיע את הנאשם גם בשתי העבירות של מעשים מגונים ביחס לנגיעה ב- "א" או ב- "ג".

כאמור מתקבלת הגרסה העובדתית של שתי הנ"ל כי הנאשם נגע בהן. האחת בידה והאחרת בחלק התחתון של רגלה. עם זאת, נותר לבחון האם מתקיימת גם דרישת החוק כי המעשה היה - "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים" (ר' סעיף 348 (ו) לחוק). בעניין זה מצאתי כי יש מקום להרשיע הנאשם במעשה מגונה ביחס לנגיעה בא' ויש לזכותו מחמת הספק ממעשה מגונה ביחס לנגיעה בפ'.

ב"כ המאשימה הפנתה לרע"פ 5603/15 שי איתי אמיר נ. מדינת ישראל (ניתן ביום 17.9.15), שם נקבע כי ניתן להרשיע במעשה מגונה גם כאשר הנגיעה אינה באיבר הנתפס כמוצנע וגם כאשר הנגיעה יכולה להיראות כתמימה וזאת על בסיס הנסיבות הכוללות של המקרה. אכן, על רקע זה יש מקום לבחון את שתי הנגיעות נשוא כתב האישום.

48. באשר למתלוננת א' - יש לזכור כי הנגיעה בה החלה עת שזו ישנה. אכן מצד אחד היא התבטאה בעת העדות כאילו הנגיעה היוותה מעין פעולה מקדימה לניסיון להוציא את המכשיר מידה(ר' עמ' 85 ש' 8) עם זאת, לא ניתן להתעלם מנגד מצבר הדברים הבאים -

א. בתיאורם שמסרה חזר מספר פעמים תיאור הנגיעה דווקא כ - "לטיפה" (ר' הציטוטים שהובאו לעיל בסעיף 20 ובעיקר עמ' 84 לפרוטוקול). היא אינה מתארת מגע מקרי אלא פעולה מכוונת במסגרתה יד הנאשם עולה ויורדת, תוך כדי הנגיעה בידה. היא הייתה נחרצת באשר לכך שדובר בטיפה "במאה אחוז" (ר' עמ' 85 ש' 14).

ב. לא רק שדובר בטיפה, אשר ככל הנראה חרגה מנגיעה מקרית, אלא לכך נלוו דברי הנאשם אשר למעשה חזר על דפוס פעולה דומה לזה שארע בחדרה של ח'. לפי דברי א' גם לה אמר הנאשם שהוא בא לבדוק אותה ועת תמהה על כך ואמרה שאינה צריכה בדיקה והוא בא לגנוב, הוא השיב בשלילה והוסיף ואמר: "בטוח? בטוח שאת לא צריכה בדיקה?" (ר' עמ' 83). חזרתו על אותו דפוס פעולה של מגע והצגתו כחלק מבדיקה, מעידים על כוונותיו. ר' בעניין זה גם ע"פ 5169/16 שרייבר. מד"י (ניתן ביום 4.9.16).

ג. מעדויות נוספות שנשמעו על א' דיווחה על דבר אותה לטיפה ולא רק על ניסיון גניבה. ככל שאכן היה מדובר בנגיעה מחוסרת משמעות, יש מקום להנחה שדיווחה היה מתרכז בנושא ניסיון הגניבה. ר' דברי האחות ביניאשוילי בעמ' 98 ש' 6 כי א' התלוננה על מי שניסה לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ 21.11.2017

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר'15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

לגנוב לה הפלאפון - "תוך שהוא נגע בה ביד!" דברי השוטר עדן כי א' לא התייחסה רק למעשה הגניבה אלא "היא התייחסה גם לזה שהוא ליטף אותה ביד.." (עמ' 183 ש' 16) ; אישור רות עזרא כי א' דיווחה שהחשוד גם נגע בידה (עמ' 216 ש' 20-21). יש לזכור כי עת שוחחה א' עם ח/ שאלה האחרונה את א' האם גם אותה בא רופא לבדוק. משמע אף ח' למדה בשיחה ביניהן על דבר הנגיעה והמלל שנילווה לכך. דברים שחרגו מניסיון גניבה בלבד. אכן למוקד 100 נמסרה הודעה על דבר ניסיון הגניבה בלבד (הנאשם תואר שם כבן מיעוטים עם ריח של אלכוהול, ר' ת' 3), אך אין באותו דיווח

מגורם שלישי בבית החולים, למעט את ששמעו אלו שדיברו ישירות עם א' והעידו על ששמעו.
ד. מעדויות והודעות המנקות עלה באופן ברור כי הילדות שהיו מעורבות במקרה היו מפוחדות. עת שא' העידה התרשמתי כי מדובר בבחורה אסרטיבית עם ביטחון עצמי. לטעמי הפחד שחוותה, כפי שעלה מכלל העדויות מתיישב היטב עם כך שהיה במקרה יותר מנגיעה תמימה חסרת משמעות. התרשמתי כי המקרה בעיניה היה יותר מאשר ניסיון גניבה בלבד.

ה. העובדה שבעת עדותו בבית המשפט בחר הנאשם להרחיק עצמו מכל נגיעה בא', מלמדת כי היה מודע לעובדה שלא מדובר בנגיעה חסרת משמעות. שכן אם כך היה הדבר, מדוע שלא יודה בה?
על יסוד כלל האמור, אני מוצאת אפוא כי יש לאמץ את התיאורים המתייחסים לאותה נגיעה כלטיפה וכי אף שזו לא הייתה באזור מוצנע, הרי שהנסיבות הכוללות של המקרה מלמדות על מטרת הנאשם ועל היות אותה לטיפה בגדר מעשה מגונה.

49. מכאן למתלוננת פ' זו לא תיארה נגיעה בעלת גוון מיני, אלא מעין הישענות על הרגל (ר' עמי 242-243). בתחילה אמרה ששם את ידיו על הרגל שלה בחלק התחתון וכאשר נשאלה מפורשות מה עשה עם היד כאשר זו הייתה שם, אמרה: "כלום, הוא היה מסתכל ככה" (ר' בראש עמי 243). לאחר מכן הוסיפה - "הוא כאילו נשען והסתכל מסביב". אכן נמצא כי דבר הנגיעה הפיזית הוכח באופן מספק גם כאן. עם זאת, אף שגם מקרה זה, מהווה חלק בלתי נפרד ממכלול האירועים(וייתכן והיה ניתן להסיק מכך כי לא מדובר בנגיעה מקרית ו/או מחוסרת משמעות), הרי שביחס לנגיעה אחרונה זו, נותר לטעמי ולו ספק קל המצדיק זיכוי הנאשם. יש לזכור כי באשר לנגיעה זו, לא מתוארת תנועה של לטיפה או תנועה אחרת. כמו כן, אף שהנאשם ניסה למזער בעת העדות, הוא בסופו של יום, למעשה הודה בה וטען כי ארעה עת הסתובב וערך מעין הצגה. אכן היה ניכר כי גם מתלוננת זו חוותה פחד באירוע, אך ההתרשמות מעדותה

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רשק(עציר)

עותק מותר לפרסום

הייתה כי ביסוד אותו פחד עמדה בעיקר העובדה שגבר לא מוכר לה מעלה שאלות הנוגעות לבנה שאך נולד. הרושם שנוצר היה כי דבר הנגיעה היה שולי, באופן בו חוותה פ' את המקרה. לא מצאתי באשר לנגיעה זו, גם בשים לב לנסיבות הכוללות של האירוע, כי יש די כדי להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה וזאת מעבר לכל ספק סביר כמתחייב. גם ב"כ המאשימה הסכימה בסיכומיה כי לו מקרה זה היה עומד בפני עצמו, היה קושי להרשיע בגינו במעשה מגונה. אכן היות המקרה בגדר שלל האירועים הנוספים, מוסיף ממד נוסף לאירוע, אך עת שלא דובר בטיפה ועת שלא דובר על בדיקה והנאשם הודה בעצם הנגיעה נותר לטעמי אותו ספק המצדיק זיכוי.

50. עולה אפוא כי יש מקום להרשיע את הנאשם גם בעבירה של מעשה מגונה אך זאת רק באחד מאותם שני מקרים שיוחסו לו בכתב האישום. כלומר רק ביחס לנגיעה בא'.

51. הטענות בדבר מחדלי חקירה.

ב"כ הנאשם הרחיב בטיעונו באשר לדברים אותם הכתיר כ-"מחדלי חקירה". אלה נגעו כולם לעבירת האינוס. נטען כי המשטרה והפרקליטות עשו מלאכתן קלה עת הסתמכו למעשה על עדויות שלוש המתלוננות, בעוד לא נעשה ניסיון אמיתי לברר עובדות אשר עשויות גם לזכות את הנאשם. נטען כי זירת האירוע עם ח' לא נבדקה באופן מספק. לא נבדק אם היו סימני דם על הווילון (בעוד לפי הראיות הנאשם הסיטו כאשר יצא מסמוך למיטת ח' לאחר מעשה האינוס), לא נבדק הכיור, שם לפי הנטען הוא שטף ידיו. נטען כי סביר שהנאשם גם ניגב ידיו והיה ניתן לחפש ראיות - הן בפח הסמוך והן

בסיפון. לא נבדקה המיטה, נתוניה והאופן בו הייתה (כאמור ח' טענה כי זו הייתה מורמת בחלקה והיא הייתה מעין יושבת שוכבת על גבה), הכול בקשר להיתכנות האירוע. עוד נטען כי לא היה מקום להביא סרטונים קצרים ומתוחמים של הנחזה במסדרון הסמוך אלא היה צורך לבדוק את המתרחש שם במהלך כל היום. כך לדוגמה היה ניתן לראות אם ח' בכתה. היה ניתן לראות היכן שוחחה עם בעלה עת דיווחה לו ואיך נראתה בזמן השיחה, היה ניתן להבין היכן הייתה ח' כאשר האחות בינאשוילי חיפשה אותה לאחר ששמעה על הדברים מאי. היה ניתן לראות את השיחה שבין א' וח' (יוער כי אין טענה שקיים פס קול לסרטונים, אך לפי הנטען היה ניתן בדרך זו לאמת את עצם האירועים שהתרחשו במסדרונות), לא נערכו בדיקות אשר מצופה היה כי תערכנה באשר לפגיעה בחי. לא נתפסו התחתונים ו/או הפד ולא נערכה לזו בדיקה וגנילית(נטען כי היה צורך לבדוק אם נותרה אולי שריטה או ממצא אחר). עוד נטען כי לא הובאו כל העדים המתחייבים ובמיוחד הודגשה העובדה שלא הובאה לעדות העובדת הסוציאלית חוה אברמוב ולא הוצג תיק העו"ס הרלוונטי.

21.11.2017

לפני כבי האופטי □ אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

נטען כי היה צורך להביא את מלוא העדים שנכחו במקום בסמוך כדי לשמוע מפיהם כיצד תיארה ח' את האירועים ואיך התרשמו ממצבה. עוד נטען כי היה צורך להציג את הפנקסים בהם ערכו תרשומות מידיות השוטרים עדן וזגייר והיה צורך להציג סרטון שהועבר ב־ WhatsApp והוצג לנאשם בחקירתו.

52. לא מצאתי שיש במכלול הטענות הנ"ל כדי להטות את הכף לתוצאה שונה. לא די

בקיום מחדלי חקירה כדי לזכות נאשם, עת מוצא בית המשפט כי האשמה הוכחה וכי אף בשים לב לאותם מחדלים לא קם ספק סביר. החסרים הנטענים במקרה דנן(באשר לחלקם ספק אם המילה "מחדל" מתאימה), לא גרמו לעיוות דין או לפגיעה ביכולת הנאשם להתגונן. לא מדובר במחדלים מהותיים היוורדים לשורש העניין ואין בהם לעורר ספק באשר לאשמת הנאשם. בע"פ

1645/08 פלוני נ' מד"י(מיום 3.9.2009), נאמרו דברים היפים בהתאמה לענייננו:

"...טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את ביהמ"ש לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה והאם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו. משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראיה הנובע ממחדל זה מיוחס לתביעה ויכול לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר. עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין. בחינת מחדלי החקירה להם טוענת ההגנה מוליכה למסקנה כי אין בכוחו של מי מהם, ואף לא בהצטברם יחד, כדי לעורר ספק של ממש באשמת המערער."

ר' עוד ע"פ 10735/04 יצחק גולדמן נ' מדינת ישראל (מיום 20.02.2006); ע"פ 10082/04 ויטלי אברמוב נ' מדינת ישראל (מיום 25.10.2006); ע"פ 1977/05 דוד גולה נ' מדינת ישראל (מיום 02.11.2006); ע"פ 5633/12 און נימן נ' מדינת ישראל(מיום 10.07.2013); ע"פ 7659/15 רוני זירר הרוש נ' מדינת ישראל (מיום 20.04.2016) ע"פ 2350/15 איוב שהאב נ' מדינת ישראל (מיום 1.12.2016); ע"פ 3669/14 משה גולן נ' מדינת ישראל (מיום 18.12.2016).

53. הטענה העיקרית שהעלה ב"כ הנאשם נוגעת לצורך להשלים בדיקה גופנית לח'. באשר לטענה זו אפנה לדברי החוקרת רויטל חדד (המשמשת כראש צוות חקירות מין), לפיהם עת מדובר באישה לאחר לידה, או אישה המדממת, על פי רוב לא נערכת אותה בדיקה(ר' עמי 284). דברים אלו התיישבו גם עם דברי החוקרת רות עזרא כי התייעצה עם

מנהלת בת עמי(מרכז לנפגעות תקיפה מינית), אשר אמרה לה שלא ניתן לערוך את הבדיקה לאישה שנמצאת לאחר לידה (ר' עמי 217-218). אכן לא הובאה לעדות אותה מנהל בבת עמי, אך משהסבירו החוקרות שיקוליהן שלא לבצע בדיקה נוספות ואלה הגיון עימן, יש לתת משקל לדבר. אזכיר כי אין טענה

21.11.2017

לפני כבי האופטי □ אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

שהנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר המין של מי מן המתלוננות וממילא לא הייתה צפייה למצוא זרע. בנוסף, עת מדובר באישה לאחר לידה, ממילא עשויות להימצא חבלות בנרתיק. מאחר ואין ציפייה כי ימצא זרע, הרי שגם לו הייתה נמצאת חבלה בנרתיק, לא היה לממצא זה משמעות. גם אם יש סיכוי קלוש לממצא כלשהו, אין הוא שקול לאי הנוחות והסבל אשר יגרם למתלוננת במצב הרגיש שלאחר הלידה. ועוד, לו הייתה נגרמת שריטה אגב המעשה ולו בבדיקה הייתה מאותרת אותה שריטה, היה בדבר להוליד ממצא ראיתי נוסף כנגד הנאשם, ברם העדר אותה ראיה, כאשר יש בנמצא ראיות מספקות לאשמו, אינו מספק לזיכוי.

54. בע"פ 5633/12 הנ"ל, נאמרו הדברים הבאים היפים לענייננו:

"לגבי קיומן של מחדלי חקירה, ביהמ"ש סבור כי יש בעצם ההימנעות משליחת המתלוננת לביצוע בדיקה רפואית לאיתור ממצאים פיזיולוגיים בפי הטבעת של המתלוננת, משום מחדל חקירה אשר אין להקל בו ראש, וכך גם קבע בית-משפט קמא בהכרעת דינו. ואולם, ביהמ"ש אינו סבור כי בשל מחדל חקירה זה נפגעה, באורח ממשי, הגנתו של המערער. שכן, גם לו הייתה מתבצעת בדיקה כזו, הממצא היחיד שיכול היה לפעול לטובת המערער הוא היעדר סימני פגיעה בפי-הטבעת שלה. ואולם, כפי שקבע בית-משפט קמא בצדק, אין בהיעדר ממצאים כאמור, כדי לשלול את האפשרות כי הלה החדיר את אצבעו אל-פי הטבעת של המתלוננת. זאת בעיקר, כאשר המעשים הנטענים בוצעו באמצעות אצבעו של המערער שהייתה משוחה בחומרי סיכה. לפיכך, חרף קיומו של המחדל החקירתי האמור, הרי, שבנסיבות מקרה זה, לא נגרם למערער נזק ראיתי שפגע בהגנתו."

מתיאור המעשה ע"י ח', לא עולה כי היה עתיד להימצא ממצא של ממש, גם לו נערכה הבדיקה. ההחלטה שלא לבצע ליולדת בדיקה גופנית באיבר מינה, כאשר היא כאובה ובסמיכות ללידה ועת שהמקום מדמם ואין טענה כי ימצא שם זרע, נראית על פניה החלטה סבירה. מכל מקום, לא הובהר איזה ממצא מזכה היה יכול להימצא, לו בוצעה הבדיקה.

55. באשר לממצאים הנוגעים לשטיפת הידיים, מדובר בחלק שולי של האירוע. יש לזכור כי גם גב' ציינה שהנאשם התעכב ליד הכיור ולא שללה אפשרות שאף שטף ידיו. לא מובן איזה ממצא מזכה נשלל מהנאשם, עת נמנעו השוטרים אשר הגיעו בהמשך, מלחפש שם ממצאים נוספים. אם יונח כי ח' שגתה והנאשם לא שטף ידיו אלא רק התעכב שם, כפי שאף העידה גב' || וכי היה בכך די להקמת ספק סביר באשר למיוחס לנאשם? - תשובתי היא שלילית. לו היה ממצא השולל באופן נחרץ שטיפת הידיים (ולא הובהר מה הוא), היה ניתן רק להסיק כי מעצם העצירה שם הסיקה ח' כי הנאשם גם שטף ידיו, בעוד הוא רק עצר במקום. לשינוי ממין זה ברצף האירוע, אין משמעות של ממש.

21.11.2017

לפני כבי ה'נופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר'15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

56. לא מצאתי ממש גם ביתר החסרים הנטענים;

ב"כ הנאשם לא הבהיר עד תום אלו ממצאים מזכים היו יכולים להימצא מכוח פעולות נוספות שלא בוצעו. הכול חרף

החומר הראיתי שהוצג. לטעמי גם לו נבדקו הווילון שבחדר או תחתון האישה וכיו"ב, לא היה בהעדר ממצא עליהם, להוליד תוצאה שונה; כאמור לעיל, עדויות שלוש המתלוננות היו אמינות, סדורות ומשכנעות ולטעמי גם בהעדר צפייה בסרטוני המסדרון במשך כל אותו היום (כדי למצוא תמיכות נוספות לאירועים), ניתן לסמוך עליהן. הוצגו קטעי זמן סבירים בסרטונים וזאת בסמיכות לאירועים הנדונים; אין טענה ממשית כי קיים סרטון נוסף שהוסתר, מעבר לאלה שהוצגו. ממילא לא ברורה החשיבות להצביע איזה מהם הוא שהועבר בתחילה ב-WhatsApp והוצג לנאשם. אכן היה ניתן להביא עוד אנשים עימם שוחחה ח' בהמשך היום (יוזכר כי הובאו עדויות שוטרים/אנשי בטחון ביה"ח, אחיות שכנות לחדר והבעל) ובכלל זה את העובדת הסוציאלית אברמוב ואולי גם את מנהל בית החולים, פרופ' הלוי. עם זאת, ב"כ הנאשם הוא שטען כי העדויות מזוהמות מחמת שלל הברורים שניסו לערוך לאחר מכן בבית החולים. אין יסוד להנחה כי הנ"ל היו מציינים גרסה שונה כאשר אין חולק כי דבריהם ניזונים מן המתלוננות עצמן. שני השוטרים ערכו רישום נקודות אשר לא נשמר בידם ומכל מקום לא הוצג. עם זאת הם הבהירו כי היה מדובר ברישום נקודות אשר על יסודן ערכו לאחר מכן את הרישומים המסודרים, אין בסיס להנחה כי באלה היה מאוחר דבר מזכה.

57. עובר לחיתום הדברים אני מוצאת להוסיף מספר הערות ביחס לחלק מסוגיות נוספות שעלו בסיכומי הצדדים ואשר גם להם נמצא מקום להתייחס;

- א. אכן, הגב' טענה כי המתלוננת ח' אמרה לה גם שהנאשם חשף את איבר מינו. טענה זו נשמעה רק מפיה. היולדת הנוספת באותו חדר לא העלתה טענה דומה, גם המתלוננת ח' לא העלתה טענה זו ולא היה בנמצא ולו עד אחד נוסף, ששמע מפי ח', תלונה ממין זה. בנסיבות אלה, נראים לי דברי המתלוננת ח', אשר עת עומתה עם אותה אמירה אמרה - "יכול להיות שהיא לא הבינה אותי נכון" (ר' עמ' 57 ש' 30). לא מצאתי די בהבדל גרסה זה, של אחת מהיולדות כדי להגיע למסקנות שונות. איני מוצאת לקבל את הטענה שטענות זו, מעוררת ספק באשר לאמינות ח' ודי בה לספק הסביר הנדרש לזיכוי.
- ב. עוד אין מקום לקבל את טענת הנאשם כי דרך התנהלותו, כנחזה גם מסרטוני האבטחה, אינה עולה בקנה אחד עם המיוחס לון צפייה בסרטונים מלמדת כי הנאשם התנהל

21.11.2017

לפני כבי האופטי □ אי דראל, עי זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רע1ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

במקום ללא חיפזון מיוחד וכי לא נוצרה מהומה בולטת עקב מעשיו, בסמיכות לאירועים. כמו כן - הנאשם אף שוחח עם עובדות ניקיון שהיו במקום (עובדות אשר שאלו אותו לפרש מעשיו שם ואף הובאו כאמור לעדות). לגרסת הנאשם, לו היה מבצע את העבירה החמורה המיוחסת לו, של אינוס, יש מקום להנחה כי היה נמלט מהמקום במהירות. הנאשם נשאל בעדותו האם לא די בניסיונות הגניבה, בהם הוא מודה, כדי שינוס מהמקום לאחר שיוולדות הבחינו במעשיו. גרסתו הייתה כי הוא לא חשש ביחס לעבירה של ניסיון גניבה. הרי בסוף אף לא גנב. לדידו יש בכך לתת מענה מספק לשאלה מדוע לא רואים אותו בורח ונס. כאמור, לטענתו, לו ביצע עבירת אינוס, היה נוהג אחרת. דברים אלה - אינם משכנעים. יש לזכור כי באירוע בסופר אף שדובר רק על גניבה, בחר הנאשם לנוס, חרף העובדה ששוטרים קוראים לו לעצור ושוטר אחד אף דולק בעקבותיו (ר' עדויות השוטרים עדן אליה ורס"ר אמיר זגיר). מדוע במקרה אחד יחשוש עת מדובר כביכול "רק בגניבה" ולא במקרה האחר?! כן יש לזכור כי עת עמד להיעצר בשערי צדק בהמשך, הוא בחר שלא להישמע לקריאה לעצור וכאן נס כאשר הוא אף קופץ מעל הגדר (ר' עדות גלעד בינשטוק). אם תפיסה בגין עבירת גניבה בלבד אינה מפחידה אותו, מדוע בחר לנוס באופן זה?!

אכן התנהלות הנאשם בסמיכות לכניסה לחדרי שלושת המתלוננות היא תמוהה. עת שאדם מנסה לגנוב והשוהות בחדר מבחינות בו, מצופה כי הוא יברח מהר. התמיהה באשר להתנהגותו מתקיימת - בין אם מדובר רק בניסיון גניבה ובין אם מדובר גם בעבירות מיניות נלוות. ניתן רק לשער כי הנאשם סבר שהליכה רגילה ועזיבה סדורה את המקום, תסייע בידיו לעזוב, יותר מאשר בריחה בריצה. בריחה המעידה מידית במי מדובר ומלמדת על אשם. העובדה שלקח למתלוננות זמן להרים קול צעקה והנאשם ניצל זאת לעזיבה איטית של המקום, וכביכול עזיבה אדישה - לא די בה כדי להביא לזיכיו. הצדדים הרחיבו באשר לשאלה האם המתלוננת ח' בכתה (כפי שהעידה והעידו בעלה, והשוטרת רות עזרא), שמא הייתה רק חיוורת, או מכונסת בעצמה(ר' עדויות א' והאחות ללי) או שמא עיניה נצצו, או הייתה נראית כמו אדם לקראת בכי(דברי השוטרת עדן). לא ראיתי צורך להרחיב בנושא זה. ניתן לומר כי ההתרשמות הכוללת מהעדים הייתה שח' הייתה נסערת לאחר האירוע, עת הפנימה את שהתרחש. בין אם פלוני ראה אותה ברגע שבכתה ובין אם אלמוני ראה אותה ברגע בו עיניה רק נצצו, אין בכך לשנות את המסקנה הכוללת.

21.11.2017

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, ר' מאק-קלמנוביץ

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' רשק(עציר)

עותק מותר לפרסום

ד. ב"כ הנאשם הדגיש את העובדה שהנאשם, עת שמע כי המשטרה מחפשת אותו בגין מעשי הגניבה והמעשים בעלי הגוון המיני, בחר שלא להעלים בשטחים, אלא להתייבב מידית ולפעול להוכחת חפותו באשר לעבירות החורגות מגניבה וניסיון גניבה. לא מצאתי גם בכך טעם להוליד תוצאה שונה. כפי שהבהיר ב"כ הנאשם בסיכומיו, באוכלוסייה אליה משתייך הנאשם, מתחייב כי תגובתו המידית תהא כפירה באותם המעשים. באשר לזיהוי הנאשם לא הייתה מחלוקת, שכן הוא תועד במצלמות בית החולים. לא הייתה עוד מחלוקת כי עובר לכך גנב וברח. הדברים היו בסמיכות, הוא לבש את אותם הבגדים בהם זוהה ואותם שוטרים הגיעו לשתי הזירות. העובדה שהנאשם ניסה להוכיח חפותו בעבירות אשר מבחינתו ומבחינת אוכלוסיית השתייכותו, הן בעלות פן מבזה, אין בה די כדי להטות את הכף.

ה. לא מצאתי להידרש לשאלה באיזה סדר עבר הנאשם בין החדרים. אף הנאשם לא ידע בעת חקירתו במשטרה להבהיר באיזה סדר עבר בניהם ולא ברורה לי נפקות הדבר. כך גם לא מצאתי ממש בטענה כי קיים קושי בהיתכנות מעשה האינוס, בין השאר, עקב הזמן הקצר בו היה הנאשם בחדר של ח'. אף שח' העריכה כי הנאשם היה בחדרה דקות ספורות, היא הסכימה כי ייתכן והדבר ארך גם פחות מדקה. ברור כי יהא קושי להעריך את הזמן במדויק ועת מדובר שיח של משפטים ספורים ומעשה חטוף אחד, לא מובן מדוע לטענת ב"כ הנאשם, אלה אינם יכולים להתרחש באותו זמן קצר.

ו. כפי שכונה זאת בעלה של ח', הסיפור אכן נראה "הזוי" וניתן לתהות באשר למניעי הנאשם, עת פעל כפי שפעל. ברם, מקום בו הוא כפר במעשים המגונים ובעבירת האינוס, ממילא הוא נמנע מלהתייחס לכך. לא ניתן לשלול אפשרות שהנאשם היה שיכור (כפי שהתרשם גלעד בינשטוק עת ניסה לעוצרו. כך דווח למוקד 100 והנאשם בעצמו הודה בחקירות בשתיית וודקה, עובר לאירועים) ואולי בכך טמון ההסבר.

סיכום:

58. עדות כל אחת מן המתלוננות חייתה אמינה ומשכנעת. בנוסף, חלקים מגרסת וז' נתמכים בכך שחברותיה לחדר שמעו חלק לא מבוטל מהשיחה, חלק אשר בו כפר הנאשם. גרסת ח' מקבלת גם חיזוק באמצעות גרסת א'. א' חוותה מעשה מגונה, עת שהנאשם מעלה גם במקרה שלה בקשה דומה, כלומר בקשה לבדוק אותה. יש לזכור כי המתלוננות לא הכירו האחת את השנייה וגם השכנות לחדר של ח' אינן מכירות אותה. אין יסוד להניח כי הנ"ל יחברו יחדיו ויבדו את הסיפור

עמוד 26

מליבם.

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, רז' מאק-קלמנוביץ
תפ"ח 1912-11-16 מדינת י"שראל ני רע1ק(עציר)

21.11.2017

עותק מותר לפרסום

ענת זינגר, שופטת

ארנון דראל, שופט

חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת

הדברים יפים אף יותר עת שהנאשם העלה בעדותו גרסה כבושה, עת שאותה גרסה אינה מתיישבת עם ההיגיון, אינה מתיישבת עם עדויות השכנות לחדרה של ה/ שונה מגרסאות המתלוננות מהחדרים האחרים ועת שהעדות לא הייתה אמינה גם כשלעצמה. סופם של דברים אפוא הוא כי על יסוד העדויות שנשמעו והמפורט לעיל - אני מוצאת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה וכי יש להרשיע את הנאשם במיוחס לו כדלסמו - במעשה אינוס בה/ במעשה מגונה בא' וכן על יסוד הודאתו להרשיעו במעשה של ניסיון גניבה מא' ושני מעשים של גניבה. הנאשם מזוכה רק - ממעשה מגונה בפי וזאת מחמת הספק, באשר להיות הנגיעה שהוכתה, לשם גירוי או סיפוק מיני.

השופט ארגון דראל:
אני מסכים.

השופטת חגית מאס-סלמגוביא:
אני מסכימה.

לפני כבי השופטים אי דראל, ע' זינגר, רז' מאק-קלמנוביץ
עמוד 27

תפ"ח 1912-11-16 מדינת ישראל נ' ר' 15ק(עציר)

עותק מותר לפרסום

הוהלט כאמור בהוות דעתה של כב' השופטת זינגר להרשיע את הנאשם בעבירה של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348» לחוק; עבירה של ניסיון גניבה לפי סעיף 383 בצרוף סעיף 384, בצרוף סעיף 25 להוק ושתי עבירות של גניבה לפי סעיף 383 בצרוף סעיף 384 לחוק, ולזכות את הנאשם מהמת הספק מעבירה אהת של מעשה מגונה לפי סעיף 358» להוק.

ארנון דראל, שופט

ניתנה היום, ב' בטבת, תשע"ה, 21.11.2017, במעמד הנוכחים.

חגית מאק-קלמנוביץ,

ענת זינגר, שופטת

21.11.2017

שופטת